C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Maddrax-09-Had_v_raji.PDB

PDB Name: Maddrax-09-Had_v_raji
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.6.2004
Modification Date: 8.6.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lakan spal spánkem spravedlivých. Dýchal klidně a stejnoměrně. A měl sen.
Hlas, který k němu mluvil, se zdál přicházet jakoby z veliké dálky, přesto byl zřetelně slyšet. Byl to příjemný hlas, takže nevzbuzoval žádný strach, zatímco naléhavě šeptaná slova vnikala do jeho vědomí a zmocňovala se ho.
"Lakane," říkal hlas, "přijď ke mně. Očekávám tě. Přiveď ke mně padesát lidí z tvého kmene, padesát dobrých srdcí, která jsou mě hodná. Opusťte bez odkladu svou vesnici a přijďte ke mně. Slyš mě. Lakane, tys vyvolený..."

Mattovo zaklení vycházelo z hloubi srdce.
Přenocovali v lese a on celou tu dobu ležel na vyčnívajícím kořeni. Když se nyní zvedal z mechu provlhlého ranní rosou, vrzaly mu kosti jako spoje staré dřevěné postele.
Postel, pokud možno i s tlustou péřovou dekou... nádhera! Ale o něčem takovém mohl jenom tak snít. Lůžko z rozježených taratsích kožešin bylo v tomto barbarském světě už vrchol blaha.
Se sténáním se Matthew Drax vyhrabal na nohy. Připadal si jako převálcovaný, zatímco jeho společnice Aruula vypadala, jako by se doslova vyspala do růžova.
"Dobré ráno!" zavolala na něj vesele. Dala se už do přípravy skromné snídaně. Zase to byl kořenitý čaj, který připravila z listů jakéhosi keře, k tomu nějaké bobule a mladé kořínky. Matthew si prostě nemohl zvyknout dát si k snídani larvy a opečené lišety...
Narovnal se a uhladil si dlaněmi na sobě svou už dost obnošenou uniformu Air Force, kterou nosil už od

tehdy, co ztroskotal v tomto nehostinném světě. Naštěstí mu před třemi týdny jedna šikovná žena z obchodní karavany, k níž se s Aruulou přidali, dala jeho oblek dohromady, jinak by se ho už asi brzo musel vzdát. Přitom se mu v uplynulých měsících více než jednou prokázal jako velmi užitečný. Kromě toho představoval v tomto cizím, nepřátelském světě kousek důvěrně známé minulosti, od níž se Matt prostě nechtěl jen tak odloučit.
Sedl si k ohni a vděčně přijal snídani, kterou mu Aruula podala. Bobule chutnaly ostře a kysele, ale jejich šťáva ho vzpružila. K tomu Aruulin kořenitý vývar rozšířil v jeho žaludku příjemné teplo.
Barbarka, která se stala jeho družkou a stálou průvodkyní, se na něj podívala s otázkou v očích.
"Kam jdeme dnes, Maddraxi?" zeptala se.
Mezitím si již Matt Drax docela zvykl na jméno, které mu dala při jejich prvním setkání. Říkal si tak už i sám, když potkali jiné lidi a on se jim představil.
"Dál na severovýchod." Vytáhl mapu, na níž byla vyznačena jejich dosavadní trasa.
Z Říma vedla jejich cesta stále dál směrem na sever, mimo Florencii, přes Milán a konečně přes Alpy. Také i ruiny někdejšího Curychu s mezi sebou válčícími klany Broglianů a Nüsslių měli už za sebou; teď se museli držet k severovýchodu - k místu, kde kdysi stávalo hlavní město Německa Berlín. Zde Matt doufal, že najde zbylé přeživší kamarády z obou dalších letadel své letky, s nimiž byl odmrštěn do této daleké budoucnosti. Irvin Chester a profesor Dr. Smythe byli již mrtvi; naděje zůstávala ještě pro Jennifer Jensenovou, Hanka Williamse a Dava McKenzieho.
Byla to jen fixní idea, matná naděje, jíž se držel - ale Matt sázel na to, že pohřešované kamarády z jejich někdejší základny Air Force napadne stejně jako jeho Berlín jako logické místo jejich eventuálního shledání a že se rovněž pokusí dostat se tam. Snad se zde s nimi skutečně sejde. Až doposud byl i přes Aruulinu společnost osamělý a ztracený v tomto světě, který byl kdysi "jeho" Země - ještě před kolizí s kometou, která veškerou civilizaci zničila.
"Musíme se poohlédnout po nějakém dopravním prostředku," poznamenal. "Nějaký andron, frek... cokoliv."
"Myslím, že nedaleko odtud je nějaké město," řekla Aruula.
"Jak to víš?"
"Ve spánku jsem slyšela hlasy," vysvětlila mladá žena.
Matt kývnul. Aruulino telepatické nadání - její dar naslouchání jim už mnohokrát pomohl. Umožnil také, že se barbarka v neuvěřitelně krátkém čase naučila jeho řeč. Naproti tomu Mattovi to trvalo o něco déle, než si jakž takž osvojil jazyk kočovných národů, který zde sloužil jako univerzální dorozumívací prostředek. Zatím se už dokázal docela dobře domluvit. A bylo to stále snazší, čím více se blížili k někdejší Francii a Německu, dvěma zemím, jejichž řeč už dříve ovládal.
Skončili se svou improvizovanou snídaní a sbalili si těch pár věcí, které nesli s sebou. Jejich nejcennější majetek představoval kontejner s nouzovým vybavením z Mattova letadla, který ještě stále nesl s sebou a jehož obsah jim už několikrát zachránil život.
Hodili si batohy na ramena a vyrazili. Již po krátkém pochodu se rozsvětlil prales, v němž se nacházeli a který pokrýval větší část Evropy a před nimi se rozprostřela příjemná, mírně zvlněná krajina porostlá vysokou žlutozelenou travou.
Zdejší flóra byla vůbec dost nezvyklá, aspoň v Mattových očích. Vytvořil si o tom teorii, že to zřejmě souvisí s přemístěním zemských pólů. Když kometa "Christopher-Floyd" se před stovkami let srazila se Zemí, musel tento náraz nějak pozměnit sklon zemské osy. Následkem toho ležela teď Evropa mnohem blíže k rovníku než předtím.
Netrvalo dlouho a spatřili mezi pahorky několik sloupů kouře - zřejmě se jednalo o sídlo, o němž mluvila Aruula. Nadání mladé ženy nestačilo, aby byla schopna skutečně "číst„ myšlenky jiných lidí, a už vůbec ne z tak velké vzdálenosti. Ale "cítila„ lidi, dokázala určit jejich přítomnost.
Matt a Aruula bezděky zrychlili krok - vyhlídka na bohaté jídlo a nějaký dopravní prostředek, který by je rychleji a pohodlněji dopravil dál na jejich cestě, dodal jejich nohám křídla.
Když se ale více přiblížili k vesnici, došlo jim, že kouř je jaksi příliš hustý a mohutný na obyčejný varný oheň. A když dorazili k místu, odkud vycházel, bylo jim jasné, že se nejedná o žádný oheň v krbu či na ohništi, který se postaral o tolik kouře.

Vesnice stála v plamenech! Co se tam asi tak stalo? Neštěstí? Přepad nějaké barbarské hordy? Taratsy? "Pojďme, podíváme se..."
Matt a Aruula se dali do běhu. Matt při tom vytasil svou armádní pistoli, berettu 98G a odjistil ji, zatímco Aruula vytáhla z pochvy na svých zádech svůj dlouhý obouruční meč. Možná by mohli obyvatelům hořící vesnice nějak přispět. Když loupežné hordy přepadly nějakou vesnici, obvykle nebraly žádné zajatce...
Matt a Aruula seběhli ze svahu pahorku a pak vyběhli vzhůru na další. Z jeho vrcholu se jim nabízel zcela neočekávaný pohled.
Vesnice hořela jasným plamenem. Ze slámou pokrytých chatrčí stoupal temný kouř. Palisádová zeď, která vesnici obklopovala, byla stržena.
Ale po lupičských nomádských válečnících nebo po krvežíznivých taratsách nebylo nikde ani stopy. Vesničané stáli před planoucím infernem - a zpívali!
Vypadalo to, že si nic nedělají z toho že jejich obydlí jsou stravována plameny. Notovali si veselé písně, tančili a rozhazovali kolem sebe květiny, jako by na světě neexistovalo nic krásnějšího než pohled na vlastní v plamenech se rozpadající příbytek.
Matt a Aruula si vyměnili zmatený pohled, zastrčili své zbraně a pomalu scházeli z kopce dolů. Blížili se k lidem, kteří se zdáli být úplně bez sebe štěstím a radostí. Jeden z nich, vousatý obr, který měl na hlavě květinový věnec, je viděl přicházet a přátelským gestem jim kynul naproti.
"To je znamení!" zavolal na své lidi. "Vidíte to? Jsou dva! Dva cizinci, kteří k nám přicházejí! Další důkaz toho, že je nám Wudan nakloněn..."
Ostatní vesničané začali jásat a tančíce a všelijak poskakujíce spěchali Mattovi a Aruule vstříc. Matt cítil, že se mladá žena vedle něho křečovitě stáhla a také jeho ruka bezděky sevřela pažbu jeho beretty.
Ale vesničané neměli v úmyslu něco špatného, ba naopak. Přišli k nim, vřele, až exaltovaně je uvítali a objali, stále a stále opakujíce vítací a blahopřejné fráze - i když Matt neměl ani tušení, o co zde vlastně jde.
Vesničané byli podivně oblečení, vesměs měli na hlavách upletené květinové věnce a k tomu pláště z pestrých látek. Vypadali jako v euforii, ale Matt na nich nemohl zjistit nic, co by svědčilo o eventuálním požití nějakých drog. Jejich veselost a nadšení se zdály pravé, jejich štěstí dokonalé.
"U Orguudoa," pošuškala mu Aruula, které se celá ta věc rovněž jaksi nelíbila, "o co tady vlastně jde?"
"To nevím," odtušil Matt a smutně se podíval na hořící chatrče. "Na nějaký dopravní prostředek můžeme každopádně zapomenout."
Řady vesničanů se rozdělily. Vesničané udělali místo vousatému obru, kterého si Matt všiml už předtím. Květinový věnec na čele tohoto velikána vypadal asi tak nepatřičně jako holubice míru na hlavici atomové bomby, ale vypadal, že ho nenosí o nic méně radostněji než ostatní.
"Comdo, přátelé," pozdravil srdečně. "Jak pěkné, že jste tady! Očekávali jsme vás."
Matt už rozuměl dialektu nomádských národů natolik, že Aruulin překlad skoro nepotřeboval. Protože řeč, kterou mluvil obr, měla základ v němčině, dokázal se v ní dorozumět téměř bez chyby.
"Vy jste nás očekávali?" zeptal se ohromeně.
"Tak jest. Věděli jsme, že přijdete. Wudan nám to řekl."
" Wudan?" Aruula pozvedla obočí.
"Mluvil se mnou ve snu," odpověděl obr, jako by tím se to vše vysvětlovalo. "Já jsem Lakan. Včera jsem ještě nebyl nic víc než obyčejný tesař. Dnes jsem -" jeho mohutná hruď se nadmula hrdostí -" Wudanův vyvolený."
"Já jsem Aruula ze Sorbanova klanu," představila se Aruula, "a toto zde je velký válečník Maddrax."
"Fa juu magare té feesa," vyslovil Lakan tradiční pozdrav putujících národů. Ať je vám vždy dopřáno jídlo a mír. "Jsme rádi, že jste zde."
"Fajn," utrousil Matt. "Ale co je to s vaší vesnicí? Vy snad nechcete hasit oheň?"
"Ne," odpověděl rozhodným tónem Lakan. "Ať jen shoří a nic ať tu nezůstane. Už ji nepotřebujeme."
Okolostojící vesničané nadšeně opakovali jeho poslední slova a znovu začali jásat.
"Vidíte, jakou máme všichni radost," řekl Lakan s mírným pousmáním. "Wudan si nás zavolal k sobě. Už nepotřebujeme svá ubohá obydlí, protože budeme bydlet u něho. Na místě věčného štěstí, na místě, odkud pochází Adax, náš předek. V Etheře..."

"Ethera?" opakovala Aruula. Matt viděl, jak se v hnědých očích pěkné barbarky zablesklo.
"Tak je to, má sestro. Wudan ke mně ve spánku promluvil. Řekl mi, kde Etheru najdu, a přikázal mi, abych tam s sebou zavedl padesát poutníků, kteří jsou čistého srdce. Naneštěstí," vrhl na Matta a Aruulu omluvný pohled," nechtěli náš náčelník a jeho mluvčí bohů nastoupit cestu do Ethery s námi. Říkali, že jsem falešný prorok."
"Vítej do klubu," zamumlal Matt ve své vlastní řeči - ještě si dobře pamatoval, jak se cítil jako posel bohů proti své vůli. "Co se s nimi stalo?" zeptal se Lakana.
"Jak jsem už řekl," odpověděl obr s neměnícím se úsměvem, "nechtěli se naší cesty zúčastnit. Museli jsme je opustit, čímž náš počet klesl na čtyřicet osm. Ale teď nám Wudan poslal náhradu - vás dva."
"Nás?" Mattovi spadla čelist. Vrhl pohled směrem k hořícím domkům. Nepochyboval o tom, že tam někde v plamenech leží mrtvoly dvou mužů, kteří kdysi byli náčelník a šaman kmene. Lakan vypadal na první pohled jako laskavý muž - ale Matt mu to o cestě vůbec nevěřil...
Kývnutím přivolal Aruulu k sobě, aby se s ní krátce poradil.
„O čem to ten chlapík mluví?" vyptával se. "Co má být ta Ethera? A kdo k čertu je ten Adax?"
"Adax je praotec všech lidí," vysvětlovala Aruula tónem toho nejhlubšího přesvědčení. "Založil nové lidstvo, po Kristofluu."
"Aha," udělal Matt nepříliš přesvědčen. "A Ethera?"
"Ethera je Adaxův domov, bájné místo, nad nímž Wudan podržel svou ochrannou ruku, takže mu katastrofa nijak neuškodila. Tam je všechno tak, jak to bylo před Kristofluu. Místo čistoty a nevinnosti. Ale Adaxovi synové se začali mezi sebou svářit a jeden zabil druhého. Proto je Wudan z Ethery vyhnal. Od té doby," dodala Aruula s uctivou bázní, "se lidé stále snaží to místo znovu najít..."
"Ráj," řekl Matt zmateně, protože ten příběh mu nepřipadal tak docela neznámý.
"Už celé generace se pátrá po Ethere," pokračovala Aruula dál se vzrušením v hlase a Matt znovu zahlédl v jejích očích ten podivný lesk. "Nikomu se ale nepodařilo ji najít. Ale teď to vypadá, že Lakan tam byl povolám."
"Hm." udělal Matt. "A ty mu věříš?"
"Necítím u něj žádnou lež," prohlásila barbarka. "Myslí to vážně. A kromě toho..."
"A kromě toho?" opakoval Matt pramálo nadšeně.
"...má stejnou schopnost jako já."
Matt se ostře nadechl. "Ty myslíš, že on může..."
Aruula jen kývla a vrhla na Lakana kradmý pohled. "Může všechno vycítit. I tvou nedůvěru."
"No nádhera!" Matt otráveně odfrkl. Kdyby byl tohle nějaký film, měl by pro něj už prima titulek: V drápech psychohippies,.. "Mají ti ostatní tuhle schopnost také?" zeptal se potom.
Aruula zavrtěla hlavou. "Ne, jenom Lakan." Pohlédla mu naléhavě do očí. "Maddraxi, já vím, že nevěříš na Wudana ani na Adaxe. Ale já tomu věřím, Celý svůj život jsem snila o tom, uvidět na vlastní oči Etheru, místo odkud my všichni pocházíme. Blahobyt, sláva a věčné štěstí čekají toho, kdo vstoupí do Ethery."
"Ale..." Matt shledával slova. "Nemám čas honit se tady po nějakých smyšlených báchorkách. Musím do Berlína, najít své přátele..."
"Aruula to ví," ujistila ho barbarka. Začala o sobě mluvit ve třetí osobě - jak to dělávala, když něco myslela zvlášť vážně. "Aruula zná Maddraxovy starosti a ví, jak je pro něj důležité najít jeho přátele. Ale Wudan pro nás tuto cestu určil. Je to jeho vůle, abychom šli do Ethery. Tam je všechno tak, jak to bylo dřív, ve tvé době, Maddraxi. Možná si tam najdeš nové přátele nebo věci, které ke svému dalšímu pátrání potřebuješ..." Povzdechla si a se zraněným výrazem sklopila oči k zemi. " Aruula ví, že Maddraxovo srdce je často smutné, protože touží po starých časech. V Etheře už nebude smutný."
Zvedla oči a upřeně naň pohlédla - a on ke svému překvapení zjistil, že má v očích slzy.
Ještě nikdy nezažil, že by Aruule na něčem tak nesmírně záleželo. Ona nejenom že věřila na Etheru, ona byla přesvědčená o tom, že ji s Lakanovou pomocí najde.
Matt těžce povzdechl a krátce popřemýšlel.
Samozřejmě, mohl by se pokusit protlouct se do Berlína sám - ale něco ho nutilo k tomu, aby zůstal s Aruulou. Měl ji velice rád, a možná mohla mít i pravdu.

Co když tahleta Ethera opravdu kdysi existovala? Co když jedno místo na Zemi zůstalo skutečně ušetřeno zkázy - čirou náhodou nebo působením nějakého podobného fenoménu, který sem přenesl i jeho?
Všechno mluvilo proti - ale Matt se přesto rozhodl to zkusit. Co také mohl ztratit?
"Tak dobrá," rozhodl. "Půjdeme."
"Děkuju," řekla Aruula a přes její hezké rysy přelétl zářivý úsměv.
"Ještě jedno," řekl Matt kysele, "jenom tak ze zájmu. Když byl první muž po katastrofě a praotec lidstva Adax - kdo potom byla pramatka? Evax?"
"Kdo říká, že jsme potřebovali pramatku?" opáčila Aruula s šelmovským úsměvem. "Ženské pohlaví katastrofu přečkalo."
"No jasně." Matt obrátil oči k nebi. "Hloupá otázka..."
"No," přerušil jejich malý důvěrný rozhovor, "jak se tedy naší přátelé rozhodli? Chcete jít dál nebo se připojit k nám?"
"Půjdeme s vámi," prohlásila Aruula slavnostně - a na tato slova propukl mezi vesničany nepopsatelný jásot. Lidé se objímali, slzeli štěstím a utvořili kolem Matta a Aruuly roztančený kruh. Rychle upletli nové květinové věnce a jeden z nich nasadili Aruule. Když chtěli takto ozdobit i Matta, zvedl odmítavě ruce.
"Jen přes moji mrtvolu, okay?" zavrčel, načež děvče, které mu chtělo prokázat tuto pozornost, polekaně ucouvlo.
Lakan se burácivě rozchechtal. "I z tebe se ještě stane ten pravý věřící, Maddraxi, to ti slibuju," řekl. "Jen počkej, až se dostaneme do Ethery - pak se všechny tvé pochyby nadobro rozplynou..."

Jejich cesta vedla na východ.
Džungle předalpských zemí zůstaly za nimi a ustoupily široké rovině, která za Mattových časů bývala úrodnou ornou půdou - nyní zde rostla jenom žlutá stepní tráva, z níž tu a tam vyskakovaly shassy a objevovaly se wakudy.
Když Aruula zahlédla jedno z těchto skotu podobných zvířat, chtěla je složit, aby všem opatřila vydatnou večeři - ale Lakan ji zadržel s odůvodněním, že jim Wudan uložil přísný půst. Až do jejich příchodu do Ethery nesměli požít nic než vodu, jinak by jim prý byl vstup do ráje zakázán.
Matt to považoval za dost divný příkaz, ale zdržel se raději komentáře. Došel až sem, tak tedy půjde i dál.
Nějakou dobu putovali po popraskaném a travou zarostlém asfaltovém pásu, který kdysi býval silnicí. Po obou jeho stranách se kupily zrezavělé a spálené vraky, trosky dávno zaniklého času. Podivné, řekl si Matt v duchu, cestu do ráje jsem si vždycky představoval trochu jinak.
Během společného pochodu poutníci stále zpívali, čímž bylo nemožné dát se s nimi do řeči a dovědět se o nich něco víc. Lakan a jeho lidé vypadali jako v nějakém podivném vytržení, pevně přesvědčení, že na konci jejich cesty na ně čeká ráj.
Také Aruulina víra, že najde Etheru, se zdála růst každým kilometrem, který urazili. Matt si připadal jako jediný pochybovač mezi samými pravými věřícími.
Po nějaké době opustili široký pruh otowajii a pokračovali dále po žluté stepi. Vypadalo to, že Lakan přesně ví, kam jít, i bez silnice, kterou by mohl sledovat.
Kolem odpoledne dosáhli ploché kotliny, jíž protékala mohutná řeka. Široko daleko nebylo vidět jediný most, takže se Matt už začal obávat, že jejich dlouhý pochod uboze skončí na břehu dravého proudu.
Ale Lakan se nijak nenechal vyrušit z klidu. "Wudan nás povede," ujišťoval plný přesvědčení. "Určitě nás převede přes vodu..."
Když se pak krátce nato objevila v zákrutu řeky široká převozní pramice, vypukli poutníci v hlasitý jásot, velebíce Wudana a Lakana, jeho věrného služebníka.
Také pro Aruulu bylo objevení pramice znamením Lakanovy oprávněnosti jako Wudanova posla - pro Matta to nebylo nic jiného než věc čiré náhody.
Převozník, vychrtlý kostnatý chlapík v širokém hávu, který následkem nějaké genetické mutace měl

jenom jedno oko, se nabídl poutníkům, že je bezpečně dopraví na druhý břeh. Lakan s ním vyjednal dobrou cenu a převozník hned začal převážet všech padesát poutníků ve dvou jízdách přes řeku.
Když se dostali na druhou stranu a převozník odstrčil pramici od břehu, aby se vydal dále po proudu, měl Matt podivný pocit v žaludku. Musel myslet na pověsti, které mu často vyprávěl jeho dědeček. Pojednávaly o řeckých hrdinech, o bozích a titánech. A o Hádu, řeckém podsvětí, do něhož se člověk dostal tak, že se nechal převézt převozníkem Charonem přes řeku Styx.
Přesně tak se v tomto okamžiku cítil Matt - jakoby se dostali na cizí, nepřátelský břeh, z něhož pro ně neexistoval žádný únik.
Aruula zpozorovala jeho rozpoložení a začala mu vykládat o tom, jak je Ethera nádherná.
"Neexistuje tam žádná zloba, žádná závist a také žádné zbraně," řekla. "Člověk nemusí bojovat, aby přežil. Všichni tam žijí v míru a v harmonii."
"Prima," usykl Matt. "Jenom doufám, že je tam co jíst - mám už totiž hlad jako vlk, co nežral aspoň měsíc."
"Samozřejmě že je," odpověděla prostě Aruula, "tolik, kolik chceš a od všeho, co chceš. Staré pověsti říkají, že se prý pod jídlem prohýbal stůl, když Adax slavil svatbu se svou první ženou. Wudan se postaral o slavnostní tabuli."
"No fajn," Matt se zašklebil. "Snad to zase udělá - z lásky ke mně."
"Ty pořád pochybuješ," řekla bojovnice s lítostí, "ale to se brzy změní. Jen počkej, až uvidíme zdi Ethery..."
Ale nejdříve dlouhou dobu neviděli nic.
Nic než ploché pahorky a jednotvárnou step, jejíž žlutou trávu čechral neustálý vítr. Tu a tam narazili na ruiny nějaké stavby, minuli i napajedlo, u něhož si naplnili své polní láhve. Aspoň že pití vody Wudan nezakázal...
Nakonec dorazili na rozsáhlou rovinu, která se před nimi táhla tak daleko, kam oko dohlédlo. Na vzdáleném horizontě se zdála přímo splývat s oblohou.
Kamkoliv jen člověk pohlédl, neviděl nic než jednotvárnou step, jen místy porušenou několika keři a zbořenisky. Nikde žádná stopa po Etheře, natož po nějakém ráji. Poněkud rozčarovaní se poutníci zastavili a hleděli na rozlehlou monotónní scenerii.
"No, Lakane," vyslovil Matt to, co si mysleli všichni. "Kde je Ethera? Nikde ji nevidím."
Vůdce poutníků zůstal klidný - jeho víra se zdála naprosto neotřesitelná. "Musíš mít trpělivost," řekl, potřásaje hlavou. "Wudan nás povede. Ukáže nám cestu do Ethery. Je tady - i když ji zatím nemůžeme vidět."
Matt se na Lakana zkoumavě podíval a ptal se sám sebe, co to tu na něj vůdce poutníků hraje. Ale klid a pevné přesvědčení, které z bývalého tesaře vyzařovaly, přivedly ho k závěru, že Lakan myslí docela vážně to, co říká. Aspoň on sám byl o tom přesvědčen, že je skutečně Wudanův posel...
Poutníci pokračovali ve svém pochodu, sestupujíce ze svahu pahorku dolů do rozsáhlé roviny. Přestali ale zpívat. Nevypadali už tak uchváceně a nadšeně jako na začátku své pouti - to, že nikdo z nich nemohl spatřit ani náznak Ethery, očividně pokazilo Lakanovým následovníkům náladu.
Jejich vůdce však svým sonorním hlasem zanotoval novou píseň, která Mattovi připomínala nějaký středověký chorál. Poznenáhlu se k němu lidé začali přidávat, nejdřív váhavě, ale pak už stále hlasitěji. Dodávali si tak vzájemně odvahy, hledali útěchu ve svém zpěvu - a postupně se jim naděje zase vrátila.
Náhle připadlo Mattovi - nebo to byl jenom nějaký klam? - že vpředu na horizontu něco vidí. Byl to pohled, který se jaksi nehodil do rozlehlé roviny, jež je na všech stranách obklopovala. Vymykal se z perspektivy jako u špatně namalovaného obrazu, vzbuzoval dojem, jako by nesmírná rovinná plocha několik tisíc metrů před nimi ostře končila.
Matt si protřel oči; nechtěl uvěřit tomu, co vidí - ale čím dále tím směrem postupovali, tím zřetelněji rozeznával, že se nemýlil: před nimi se z roviny zvedal široký terénní hřeben, zarostlý žlutou štěpní travou a tudíž z dálky téměř nerozeznatelný.
"Vidíte?" vykřikl triumfálně Lakan. "Říkal jsem vám to! Tohle je přece Wudanova cesta! On nás povede..."
Učedníci zajásali, Aruula nadšeně vykřikla - a sám Matt si musel přiznat, že to na něj udělalo dojem.

Ještě před malou chvilkou by přísahal, že v této stepi není nic než horký vzduch - a teď musel nahlédnout, že se mýlil.
Čím blíže k tajuplnému hřebeni přicházeli, tím jasnější bylo, že to vlastně ani žádný hřeben není, nýbrž jakýsi druh ochranného valu, který snad sloužil k tomu, aby zvědavým pohledům zabránil vidět to, co se nacházelo na jeho druhé straně.
"Mauraa ethera,!" křičeli poutníci. "Mauraa Ethera!" - Zdi Ethery! Jejich jásot byl hlasitější, jejich nadšení už neznalo hranic. Matta se zmocnily první pochyby. Co když se mýlil? Co když toto bájné místo opravdu existuje? Místo, kde zůstalo všechno tak jako za jeho časů? Nebylo by to fantastické...?
Přistihl se při tom, jak je pro něj nadšení poutníků nakažlivé. Chránil se přidat se k jejich zpěvu, ale skeptický výraz v jeho očích zmizel. Aruula to viděla - nebo vycítila? Podívala se na něj a obdařila ho šťastným úsměvem.
Čím blíže k valu přicházeli, tím víc bylo zřejmé, jak je obrovský. Matt odhadoval jeho výšku asi tak na padesát metrů. Co se za ním skrývalo, muselo být určitě velice cenné, když si někdo dal tolik práce, aby to takto zamaskoval.
Tu a tam se na zdi jednotlivá místa blyštěla na slunci. Poutníci to měli za Wudanova znamení, jimiž jim ukazuje cestu, a každé takové zajiskření pozdravili hlasitým radostným pokřikem. Matt to věděl lépe. Viděl, že zeď je navršena z ruin a trosek - pozůstatků po někdejších budovách, automobilech a vůbec ze všeho, co jinak zůstalo ze světa, který on kdysi znal. Úlomky betonu a kamene, rezavý kov a nespočetné skleněné střepy se spojovaly v bizarním pomníku zaniklé civilizace.
Kdysi zde muselo stát velké město - a když Matt vzal v úvahu geografickou polohu, světové strany a řeku, kterou překonali - pak se muselo jednat jedině o někdejší Mnichov.
Matt toho sice o bavorské metropoli příliš mnoho nevěděl, ale původní působivý obraz města mu přece jen utkvěl v paměti. Kdysi byl spolu s několika kamarády na pár dní v tomto městě, aby navštívili legendární "Oktoberfest". Ve skutečnosti to dopadlo tak, že se dostali do divoké bitky s několika německými fanatiky. Chlápci v kožených kalhotách nerozuměli legraci - Matt si s nechutí připomenul zbytek oné noci, kterou strávil na pohotovosti jedné mnichovské nemocnice.
Teď, když stál před troskami tohoto kdysi světové proslulého města, přemohl ho podivný stesk. Myšlenka, že od jeho poslední návštěvy mohlo snad uplynout i půl tisíciletí, ho naplnila melancholickým pocitem.
Náhle se mezi poutníky zvedl rozčilený pokřik.
"Vidíte?" pronikl vřavou Lakanův hlas, "co jsem vám říkal? Tady je další znamení - Wudan nám ukazuje cestu!"
Matt pozvedl oči a uviděl, jak se v mohutné zdi z odpadků všeho druhu a šrotu náhle otevřela mohutná brána, která až dosud byla neviditelná.
Obě její křídla se se skřípáním rozletěla dokořán a uvolnila tak vstup do temné chodby, která by mohla vést napříč ochrannou zdí. Poutníci nadšeně zajásali a pak se rozběhli k otevřené bráně. "Ethera! Ethera!" volali. I Aruula zrychlila své kroky. Matt měl co dělat, aby jí stačil. Nelíbilo se mu, že všichni ti lidé, aniž by trochu uvažovali, se tak bezhlavě a ve slepém nadšení řítí k vratům, aniž by i v tom nejmenším tušili, co je na druhé straně čeká.
Co když to je nějaká past?
Matt považoval za svou povinnost říct Aruule, Lakanovi i těm ostatním, co věděl.
"Počkejte přece!" vykřikl na ně. "Zůstaňte ksakru ještě chvilku stát! Tohle není Ethera, slyšíte? To je Mnichov, jedno město ze starých časů! Byl jsem tam už jednou jako mladý muž a..."
Poutníci ho ale vůbec nevnímali - dokonce ani Aruula ho, jak je vidět, neposlouchala. Všichni měli jediný cíl: velká vrata, která jim slibovala vstup do věčné blaženosti.
"Wudan! Wudan! Wudan!" skandovali sborem - a pak se už ti první z nich dostali ke vchodu. Slepě se vřítili dovnitř, jako bez sebe nadšením. S křikem se mezi sebou strkali; chovali se jako v jakémsi druhu masové euforie.
Matt chtěl aspoň zdržet Aruulu, ale barbarka se mu vytrhla a běžela s ostatními dál, přímo do vstupu do temného tunelu.
Matt se zastavil a na okamžik váhal.

Co když je to skutečně nějaká past? Jeho vojensky vycvičený instinkt velel k opatrnosti. Na druhé straně však - nemohl nechat Aruulu samotnou. A jakási zvláštní zvědavost, jejíž původ nedokázal racionálně vysvětlit, ho nutila, aby zjistil, co se nachází na druhé straně zdi.
Se zaklením se pustil za ostatními, rozběhl se za nimi do temnoty, která se prohloubila v okamžiku, kdy obě křídla vrat s tupým dunivým zvukem za nimi zapadla.
Nyní už nebylo žádné zpátky...

Jásavé výkřiky poutníků, kteří se bezhlavě hnali tunelem, se odrážely od vysokého klenutí stropu nad nimi. Docela vpředu bylo nyní vidět bledé světlo, které s každým krokem dál sílilo - konec chodby.
Matt cítil, jak se mu zrychlil tep - chtěl už konečně vědět, co na ně tam na druhé straně ochranné zdi, vysoké jako věž, čeká.
Konečně se dostali na konec tunelu a vystoupili ven do jasného slunečního světla. Pohled, který se jim nabízel, doslova připravil všechny o řeč.
Zpěv poutníků ustal. Aruula mumlala jakousi modlitbu - a Matt pocítil, jak se všechny jeho pochyby a nedůvěra rozplývají v nic.
Ethera.
Opravdu ji našli.
Hned před nimi se prostírala široká třída, lemovaná zelenými stromy. Na obou jejích stranách stály nádherné budovy - okázalé barokní stavby i skleněné paláce pozdního 20.století, jejichž fasády se třpytily ve slunečním světle.
Úžas poutníků byl takřka bez hranic.
Domy byly vesměs slavnostně ozdobeny girlandami a modrobílými prapory, které povívaly v mírném, vlažném jarním vánku. Vítr přinášel stovky libých pachů, směs vůní květin a éterických olejů, jež příjemně hladila plíce poutníků jako vzácný balzám.
Uprostřed široké ulice, hned před poutníky, stála honosná budova, v níž stály dvě sochy. Každá z bronzových figur byla ozdobena květinami a pestrými fábory; na schodech obloukové haly ležely obětní dary.
Na stolech, stojících před oběma sochami, rozpoznal Matt znaky obou hlavních božstev evropských národů: Wudana a Orguudoa.
Matt se musel ušklíbnout. Byl si jistý, že s těmito dvěma to určitě nemělo nic společného, když byla tato hala zbudována - protože před půl tisíciletím tu už jednou byl a tuto obloukovou halu a sochy viděl...
Zmatený a současně dojatý se rozhlédl kolem sebe. Žádné pochyby, toto byl Mnichov, přesně tak, jak ho měl v paměti. Všechno souhlasilo, domy, ulice, ostatní stavby. Všechno bylo přesně takové jako tehdy, ne-li ještě o něco dokonalejší a perfektnější.
Matt nikde v ulicích neviděl špínu či odpadky, nejezdila zde žádná auta. Místo toho bylo všude vidět lidi v pestrých šatech, kteří rozpustile poskakovali kolem, tančili a zpívali a velebili Wudana.
Na každém rohu se nabízelo v přebytku všemožné jídlo i pití, ale nezdálo se, že by za to někdo něco platil. Matt si všiml jedné bublající, přetékající kašny, jejíž čistou vodou se kolemjdoucí občerstvovali. Žili zde očividně v luxusu a bezstarostnosti. Nikde nebyly vidět žádné zbraně, v žádném obličeji se nejevil strach. Ethera se jevila jako úplně jiný svět.
Skutečný ráj.
Ale jak to jen bylo možné?
Jak se mohla uprostřed všeho tohoúpadku a zkázy udržet tato oáza blahobytu a civilizace?
"Neptejte se, moji bratři," řekl Lakan, jako by dokázal uhodnout Mattovy myšlenky. "Berte Wudanovo útočiště jako to, co je: dar nám smrtelníkům, kteří byli tak jako my vyvoleni, aby žili na tomto svatém místě."
Poutníci začali nadšeně tleskat na souhlas a Aruula vyslala k Mattovi triumfující pohled. "Co na to říkáš teď?" chtěla vědět.
"Já... nemám slov," vypravil ze sebe Matt. "To je neuvěřitelné!"

"Věřte, moji bratři a sestry," ozval se náhle cizí hlas, "že je jen jediný způsob, jak lze toto zde pochopit. Věřte celou silou svých duší - a Wudan se vám za to odplatí."
Poutníci se otočili a uviděli muže v hrubé kutně, který se k nim mezitím nepozorovaně přiblížil. Cizinec sáhl po kápi svého hávu a stáhl ji dozadu, odhaliv tak okrouhlý obličej mladého muže. Jeho rysy měly laskavý a přátelský výraz a ve vlasech měl vyholenou tonzuru podobně jako středověcí mniši.
"Dobrý den," pozdravil s úsměvem a hluboce se uklonil. "Mé jméno je Maatin."
"Já jsem Lakan z camboo dan," představil se vůdce poutnického houfu. "Tohle zde jsou moji učedníci. Následovali jsme zavolání Wudana, který mě navštívil ve spánku. Putovali jsme dlouho, ale nikdy jsme neztratili víru a nyní jsme tady."
"Wudan budiž pochválen!" zvolal mnich. "Volá své děti k sobě. My, kteří jsme nyní jeho obdaření služebníci, velebíme jeho moudrost a jeho rozhodnutí. Buďte mně i mým bratřím, kteří svaté město Etheru spravují, co nejsrdečněji vítáni!"
"Děkuju vám," odpověděl Lakan - a znovu se mezi poutníky zvedl frenetický jásot. Nyní to tedy věděli jistě: našli Etheru, ráj, který jim byl ve starých písmech přislíben, místo počátku nového lidstva.
"Toto město patří vám," pokračoval Maatin. "Wudan si vás vyvolil; smíte dělat a pustit se do všeho, co budete chtít. Od nynějška jste jeho děti ve své zahradě, nemusíte se už o nic starat. Jen jednu podmínku vám musím sdělit."
"Řekni nám ji," naléhal Lakan. "Žádná námaha pro nás nebude příliš velká."
"Vaše zbraně," řekl mnich a ukázal na těžký meč, který měla Aruula v pochvě na zádech. "Tady je nebudete potřebovat. Toto je místo míru a štěstí. Je Wudanovým přáním, abyste odložili své zbraně a stali se dětmi míru."
"Tak se staň," souhlasil bez váhání Lakan. Sáhl pod svůj široký plášť, Vytáhl ven na loket dlouhý nůž a podal ho mnichovi.
Jeho učedníci následovali jeho příkladu - téměř každý skrýval v širokých záhybech svých oděvů nějakou čepel nebo alespoň klacek. Dodatečně mohl Matt Aruule i sobě jen poblahopřát, že se k průvodu těchto poutníků připojili dobrovolně...
Také mladá barbarka odložila bez váhání svůj meč a dala ho mnichovi, který všechny zbraně shromažďoval. Matta až ohromilo, že se Aruula jen tak beze všeho odloučila od své zbraně.
Ale mladá žena už od té chvíle, co vstoupili do města, byla jako u vytržení. Toto místo na ni mělo přímo magický vliv. Většinou se rozhlížela kolem sebe, žasnouc jako dítě před výkladní skříní nějakého hračkářství.
"Tohle zde," řekl náhle Maatin. "Měl bys to také odložit, můj bratře."
"Co?" Matt, ponořený v myšlenkách, pochopil teprve teď, že tím je míněn on.
"Tvoje pistole," vyjádřil se mnich zřetelněji. "Musíš ji odložit, má-li ti Wudan dovolit vstoupit do svého svatého města."
Matt na něj zůstal ohromené zírat - ani ne tak proto, že mnich požadoval vydání jeho zbraní, ale protože věděl, co je to pistole! Mohlo to být vůbec možné? Mohla se snad na tomto místě uchovat nejenom někdejší fasáda, ale i staré vědění? Zmocnila se ho zvědavost. Musel se to dovědět.
Rychle uvolnil opasek se zbraněmi a podal ho mnichovi. Vydal mu i bojový nůž, i když s těžkým srdcem. Ponechal si však neškodně vyhlížející kus plastické trhaviny včetně roznětky, kterou nosil stále při sobě. Ne snad proto, že by Maatinovi nedůvěřoval, ale protože by mohla v nepovolaných rukou způsobit nějaké neštěstí.
"Dobrá," řekl mnich spokojeně. "Teď vás zavedu do vašich obydlí. Tuto první noc v Ethere budete čestnými hosty mého řádu a my uspořádáme na oslavu vašeho příchodu velkou slavnostní hostinu. Zítra se pak odstěhujete a vyhledáte si svůj vlastní příbytek. Celá Ethera je vám otevřena; nikdy už nepocítíte smutek, nouzi nebo strach. Vítejte v ráji..."

Maatin nikterak nepřeháněl. Když Matt a Aruula uviděli místnost, která jim byla přidělena, cítili se skutečně jako v sedmém nebi. Aruula sebou rozpustile hodila na měkkou postel a ponořila se do

sněhobílých polštářů a pokrývek, zatímco Matt sáhl po míse s čerstvým ovocem a s chutí se zakousl do červenolícího jablka.
Sídlo řádu se nalézalo v jedné krásné gotické budově, kterou si Matt z dřívějška pamatoval jako starobylou městskou radnici. Dole na náměstí byly už v plném proudu přípravy ke slavnostní tabuli.
Z okna pozoroval Matt, jak asi dva tucty mnichů, oblečených podobně jako Maatin, rozestavují dlouhé stoly a lavice. Bylo připraveno několik ohnišť a doneseny sudy s pivem a vínem.
Pivo, pomyslel si Matt. Ještě něco, co se během posledních staletí v Mnichově nezměnilo...
Zvedl oči a nechal svůj pohled bloudit po řadách domů, táhnoucích se po druhé straně náměstí. Nikde ani známky po nějaké zchátralosti či poškození. Všechno vyhlíželo tak, jako by to bylo postaveno teprve před několika lety.
Jak jenom pro všechno na světě bylo něco takového možné? Dokonce i kdyby byl Mnichov z nějakého důvodu katastrofu bez úhony přestál, musel zde přece působit zub času. Kdo vlastně vězel za Etherou? Byli to Maatin a jeho řád? Nebo to snad skutečně byl se svou úžasnou mocí sám Wudan?
Matt si sice kladl všechny tyto otázky - ale jeho zájem o to, aby je také mohl zodpovědět, klesal okamžik od okamžiku.
Pravděpodobně to bylo tím, že se zde cítil doma, že poprvé za dlouhou dobu měl pocit útěchy a bezpečí. Toto byl jeho svět a on se už těšil na to, až se projde ulicemi města a bude žít tak, jako žil kdysi - před dlouhou dobou než žhnoucí úlomek z kosmu zasáhl Zemi a připravil zdejší civilizaci bídný konec...
Přistoupila k němu Aruula, vyhlédla také ven z okna a pak ale na něj vyčkávavě podívala. "No?" zeptala se.
"Omlouvám se," řekl Matt. "Tohle místo by vlastně nemělo existovat, ale stále existuje. Tys měla pravdu a já ne."
Válečnice ho obdařila rozzářeným pohledem. "Mně je jedno, zda jsem měla či neměla pravdu," řekla. "Chci být jenom šťastná. A chci, abys byl šťastný i ty."
Matt se díval ven přes skleněnou okenní tabulku a viděl, jak světlo zapadajícího slunce zlatí střechy města.
"Já jsem šťastný," pospíšil si s ujištěním - a přitáhl Aruulu k sobě. Paže mladé ženy objaly jeho šíji. Jejich rty se dotkly a pak se spojily ve žhavém polibku.
"Teď mně můžeš všechno ukázat," vydechla Aruula tiše. "Chci poznat tvůj svět, chci vidět všechno, o čem jsi mně vyprávěl."
"To uvidíš," ujišťoval Matt. "To uvidíš.,."
Přimkla se k němu, něžná a láskyplná, jak očekával. Znovu se políbili. Pak vzala jeho ruku a vedla ji dolů k uzlu tkanice, která přidržovala její bederní zástěrku. Matt rozvázal uzel - a malý kousek taratsí kůže sklouzl k zemi.
Šli k posteli, klesli do bílých polštářů a ponořili se do euforie čistého štěstí, zatímco zezdola k nim tlumeně doléhaly hlasy mnichů.

Slunce už zapadlo, když na věži zazvonil zvon. Ohně na náměstí šířily kolem jasný svit a vrhaly na průčelí staré radnice odraz svého třepotavého světla.
Lakanovi poutníci se hrnuli širokým schodištěm dolů na prostranství a byli mnichy uváděni na svá místa u stolů. Věřící odložili své staré oblečení a měli teď na sobě lehké tuniky z pestrých látek, které jim dali mniši. Také Aruula vyměnila svou bederní zástěrku za oranžovou tuniku, která jen zdůrazňovala její štíhlou postavu. Matt se naproti tomu rozhodl, že si svou uniformu ponechá - ta obnošená věc se mu od jisté doby stala něčím podobným jako druhá kůže. Alespoň svůj maskovací oblek pořádně vypral, aby ho udělal pokud možno přijatelným.
Zaujali místo u jednoho z dlouhých stolů, které mniši postavili. Maatin, který zřejmě zastával ve svém řádu vysoké postavení, se zvedl a začal krátký proslov, jemuž všichni zaujatě naslouchali.
"Děti Wudanovy," začal. "Moji soukmenovci i já jsme šťastni, že vás můžeme přivítat v Etheře. Je to Wudanova vůle, že jste tady. My, kteří jsme jeho oddaní sluhové, se budeme ze všech svých sil snažit,

abychom vám život zde tak zpříjemnili, jak je možné, a abychom vám vyčetli z očí každé vaše přání. Ať požádáte o cokoliv - budeme se snažit všechno vám splnit, jak je Wudanova vůle.
Jako já, tak i moji řádoví bratři jsme vaši oddaní služebníci. Zavolejte nás, kdykoliv to budete potřebovat. Protože my jsme se k této službě rozhodli - vy jste ale byli Wudanem vyvoleni."
"Ano," vykřikl nahlas kdosi, "tak je to! My jsme Vyvolení!"
Poutníci začali jásat a rozpustile se smáli - jen Lakanův sonorní bas Matt nikde neslyšel. Marně se pokoušel vypátrat vůdce poutnické skupiny mezi stolovníky u slavnostní tabule.
"Kde je Lakan?" zeptal se Aruuly. "Vidíš ho někde?"
Válečnice se kolem sebe pátravě rozhlédla - ale ani ona nemohla obrovitého tesaře nikde zahlédnout.
"Možná je někde jinde," mínila. "Přece jenom to byl on, k němuž Wudan promluvil."
Matt nebyl příliš přesvědčen, ale nebyl čas na další úvahy. Protože v příštím okamžiku se objevilo několik mnichů, kteří přinášeli velké stříbrné podnosy.
Matt slyšel, jak mu kručí v žaludku - po všem tom postění nemohlo být na škodu něco pořádného na zub. I když jeho zkušenosti s postapokalyptickou kuchyní nebyly zrovna ty nejlepší. Na krysím mase nenacházel tu správnou chuť a ani na všechny ty brouky, larvy a opečený obří hmyz si pořád nemohl zvyknout.
Aruula viděla výraz jeho obličeje a musela se bezděky usmát.
"Ty si děláš starosti," konstatovala.
"To jo," potvrdil s neradostným úšklebkem. "Copak budeme mít asi k jídlu?"
"Myslím že opečené belity," řekla bojovnice požitkářsky.
"Toho jsem se právě bál." Matt zasténal. "Co bych tak jenom dal za takový hot dog..."
Jeden z mnichů právě přinášel velký stříbrný podnos, který položil na stůl přímo před Matta.
"Wudan budiž pochválen," řekl slavnostně - a pak zvedl poklop. Pod ním se objevily tlustě obložené hamburgry a sendviče, šťavnaté hot dogy a k tomu zlatožluté hranolky.
Matt cítil, jak mu v krku putuje nahoru a dolů jakýsi tlustý knedlík. "To... to přece neexistuje," vypravil ze sebe.
"To je to, co sis vždycky přál," mínila Aruula s úsměvem. "Vidíš - Wudan se postaral i o tebe."
"Vypadá to tak," potvrdil Matt nechápavě. "Každopádně se zdá, že dobře zná správný americký restaurant..."
Byl přinesen další podnos a postaven před Aruulu. Když bylo víko tentokrát zvednuto, odkrylo kopec bílého belitího masa, z nějž vystupovala silná charakteristická vůně. "Wudan buď pochválen!" vyhrkla nadšeně Aruula - a holýma rukama se pustila do svého oblíbeného jídla.
Ani Matt za ní nezůstal pozadu a nechal si chutnat - poslední hamburgr, který jedl, zůstal kdesi daleko v minulosti. Jedno se tedy muselo mnichům z Ethery nechat - opravdu se vyznali v tom, jak své hosty dokonale zhýčkat.
Matt spolykal několik cheeseburgrů a k tomu si plnou pusou dopřával hranolky. Pocit, který při tom zažíval, byl nepopsatelný. Na okamžik si připadal skutečně jako doma, seděl s přáteli u Barbecue v předzahrádce a všechno ostatní bylo jenom zlý sen.
Byl tak nadšený, že ho ani nenapadlo dát si otázku, odkud asi mají mniši recept a potřebné přísady na hamburgry nebo jak věděli, že Aruula má ze všeho nejraději belity a jak je vůbec možné, že každý poutník dostal právě to, co měl nejvíc v oblibě.
Zdálo se mu to jakýmsi až fatálním způsobem docela samozřejmé tak jako i všem ostatním, kteří s ním seděli u stolu. Naplnil ho zvláštní pocit štěstí - a v té chvíli mu toto místo skutečně připadalo jako ráj na zemi.
Aruule se nevedlo jinak.
Už od té doby, kdy byla malé děvčátko, snila o tom, že se jednou vydá hledat Etheru a že ji najde. V prvních letech poté, co ji Sorbanova horda unesla, stal se pro ni tento snový svět jakýmsi útočištěm, svatyní. Nyní se její sny staly skutečností - a její někdejší představy daleko předčily očekávání. Zde nemusela bojovat, nemusela být stále ve střehu a bát se o svůj život.
Zde mohla být konečně ženou.
Postranním pohledem přejela po Maddraxovi.

Až dotud ho stále obdivovala, viděla v něm nejenom svého druha, ale i svého pána. Nyní ho začala vnímat jinak - očima milující ženy.
Věnovala mu něžný pohled a nahnula se k němu, aby mu něco pošeptala do ucha... když tu náhle uviděla, jak se jídlo v jeho rukou z jednoho okamžiku na druhý změnilo na odporný zelený sliz!
Aruula zděšeně odvrátila pohled a zavřela oči. Když je zase otevřela, byla hrůzná vize tatam, Matt držel zase v ruce v chlebě obalený párek - hotdog a s chutí si z něj ukusoval.
Mladá žena potřásla hlavou, ptajíc se v duchu sama sebe, zda skutečně něco viděla nebo zda se jí to jen zdálo. Již za několik vteřin si nebyla ničím jista.
Pomyslela si, že to asi byl ten dlouhý pochod a námaha posledních týdnů, které si tak s jejími smysly zahrály. A rozhodla se nikomu o tom nic neříkat.

Kruhový prostor byl temný - tak temný jako postavy, které se tu mlčky shromáždily.
Cítím rušení... rušení uvnitř zdí našeho města...
Hlas vlastně vůbec nemluvil, byl slyšet jen v mozcích přítomných. Postavy, jejichž obličeje byly pod sklopenými širokými kápěmi neviditelné, si mezi sebou vyměnily tázavé pohledy.
Rušení? Jak je to možné? Všichni lidé, kteří mají Dar, byli přece odstraněni, jak jste přikázal.
Ne, přišla příkrá odpověď, musí tu být ještě někdo. Někdo, o němž nic nevíme. Někdo, kdo dokáže přijímat vysílání a nepoznaný se zdržuje zde mezi námi...
Jestliže máte pravdu, musíme ho najít.
Musíte ho najít a zničit. On je pro nás nebezpečí a v žádném případě nesmí uniknout. Najděte ho co nejrychleji a zabijte...

Následujícího rána doprovázel Matt Maatina na vycházce městem. Dobrosrdečný mnich se uvolil, že mu všechno ukáže. Jeli v malé bryčce, kterou táhl kůň - žádný frek, žádná wakuda a také žádný efrant, ale úplně normální kůň, který měl ohon a hřívu a pohyboval se po čtyřech nohou. Matt už skoro zapomněl, jak něco takového vypadá.
Jeli širokými nádhernými ulicemi dolů až k jedněm vratům, umístěným v oblouku, připomínajícím starý Řím, který se klenul napříč přes ulici. Odtud se obrátili k severu a Matt znovu poznal některé budovy, které mu padly do oka při jeho první návštěvě Mnichova, jež se pro něho odehrála před šesti lety - a pro zbytek lidstva před několika staletími.
Občas potkávali další povozy, které byly řízeny výhradně mnichy a dovážely potraviny a různé další zboží. Poutníci, kteří zalidňovali ulice města, chodili pěšky. Nemuseli pracovat a k dispozici měli všechen čas světa - nač by také potřebovali nějaké vozidlo?
Auta ani motocykly Matt nikde nezahlédl - patrně chyběl benzín, aby je poháněl. Zato bylo mnoho domů a ulic vybaveno elektřinou. Energie k tomu byla patrně čerpána z nějaké ukryté elektrárny. Matt se na to zeptal Maatina - a dostal odpověď, že mniši sami nevědí, odkud proud přichází. Mnoho věcí ve městě začalo jakýmsi podivuhodným způsobem fungovat, aniž se kdo o to nějak staral.
Zahnuli do další široké třídy, která za starých časů zřejmě musela být jednou z hlavních dopravních tepen města. V širokém oblouku obtáčela celé město podél gigantické ochranné zdi, jež v sobě uzavírala moře budov a rozmanitých dalších staveb.
Na křižovatkách byly semafory, které už ovšem neplnily žádný účel. Matt viděl i obrovské billboardy, doporučující zboží, které už dávno neexistovalo. Všechny tyto věci a zařízení ztratily svůj smysl už dávno - a přesto byly stále tak zachovalé, že člověk by mohl málem věřit, že je krásný jarní den roku 2012...
Areál, který zeď uzavírala, byl velký - Matt odhadoval, že zahrnuje asi celou pětinu někdejší plochy města. Když se chodilo po ulicích, měl člověk pocit, že se nachází uvnitř ohrazení, vysokého jako věž.
"Kdo vybudoval tuto zeď?" zeptal se Matt Maatina.
"Je to Wudanovo dílo," odpověděl mnich, zatímco klidně řídil své jednospřeží po asfaltu ulice.

"Všechno tady stvořil Wudan. Držel nad městem svou ochrannou ruku, když přišlo Kristofluu, a postaral se o to, aby tuto posvátnou půdu neznesvětil žádný nevěřící. Konečně, toto bylo místo, na němž dějiny lidstva začaly znovu."
"S Adaxem," nadhodil Matt.
"Tak jest. On byl praotcem lidstva. My všichni od něho pocházíme. A vy, kteří jste byli vyvoleni, jste jeho dědici."
Blížili se k jedné řadě domů, z jejichž vchodů proudily ven davy věřících. Kývali na ně a vesele se smáli a Maatin jim hodil několik plodů z těch, které vezl na ložné plošině vozu. Věřící chytali ovoce ze vzduchu a rozpustile kolem dováděli - jako děti.
Matt ale mezi nimi žádné děti neviděl a marně se snažil nějaké objevit. A nebyli tu ani žádní staří lidé. Když se dobře pamatoval, tak ani mezi Lakanovými učedníky nebyli žádní starci ani děti - co to mělo znamenat?
Zeptal se na to Maatina a mnich ho obdařil nevyzpytatelným pohledem.
"Je to Wudanova vůle," řekl potom. Zdálo se, že bůh je tady dobré vysvětlení pro všecko. "Kdo chce přijít do Ethery, musí často vykonat dlouhou a nebezpečnou cestu. Wudan je dobrotivý bůh. Nechtěl vyžadovat tyto útrapy od příliš mladých a příliš starých lidí a tak je k sobě nevolá."
"Rozumím," řekl Matt.
Chtěl se ještě na něco zeptat - když tu se před ním náhle vynořila mohutná stavba z betonu a oceli, která se tyčila na jedné terénní vyvýšenině a vypadala jako obrovská aréna. Byla překlenuta čtyřhrannou stanovou střechou ze třpytícího se skla. Vedle ní čněl do výše pahýl někdejší mohutné věže.
Matt poznal pozůstatky mnichovské televizní věže a starý olympijský stadion. V roce 2006 se stal dějištěm světového mistrovství v kopané, právě v roce, kdy byl převelen do Berlína. Některá tehdejší utkání sledoval v televizi...
"Co je to?" přesto se zeptal, tuše, že sportovní stadion během posledních staletí nyní určitě bude plnit jiný účel.
"To," odpověděl Maatin hrdě, "je templa Wudan - chrám Wudanův. Obyvatelé Ethery se smějí volně pohybovat všude - jen tato posvátná půda je jim zapovězena. Je to ta největší a nejpůsobivější budova města. Smrtelníkům je zakázáno vstoupit do ní bez vyzvání. Jenom když je Wudan zavolá, je jim to dovoleno."
"Když je zavolá?" Matt udiveně pozvedl obočí.
"Samozřejmě," vysvětlil Maatin prostě. "Toto je Wudanovo město. Často nás volá k sobě, aby nám sdělil důležitá poselství... své zákony... svou vůli."
"A jak nás volá?" vyptával se Matt.
Maatin mu věnoval ten nejupřímnější úsměv. "Měj trpělivost, můj bratře," řekl. "Až nadejde ten čas, budeš to vědět."
"Aha," udělal Matt, ne příliš chytřejší než dřív.
Ať už měl sebevětší radost z toho, že aspoň jedno město hroznou katastrofu bez úhony přestálo a ať už se mu Ethera zdála jakkoliv rájem na pohled, něco na tomto místě bylo obestřeno jakýmsi podivným tajemstvím a to v něm vzbuzovalo nejasný, nepříjemný pocit...

Odpoledne přibyli noví poutníci a Matt, Aruula a ostatní museli opustit starou radnici a najít si nové přístřeší.
Rozhodli se pro jeden dům, z něhož byl krásný výhled na templa Wudan. Aruula chtěla být co nejblíž u svého boha a Matta obrovská stavba jakýmsi zvláštním způsobem přitahovala. Působila na něj jistou fascinací, kterou si nedokázal vysvětlit.
Nedaleko od stadiónu se nacházely lázně - původně zastřešený plavecký bazén, za jehož skleněnými zdmi se pnuly exotické rostliny. Mnoho poutníků, kteří dorazili do Ethery v posledních dnech, se zde zotavovalo po útrapách dlouhé cesty. Plavali ve velkém bazénu, užívali si teplých sprch nebo masáží. Poskytovaly jim je pěkné mladé ženy, které na sobě neměly nic víc než jemné, téměř průhledné tuniky a

které měly za úkol návštěvníky co nejvíce rozmazlovat a číst jim z očí každé jejich přání. Také Matt a Aruula vyhledali lázeňský dům, který jim už předtím někteří jiní poutníci co nejvřeleji doporučovali. Trochu klidu a uvolnění jim oběma nemohlo být nijak na škodu.
Bojovnice se dlouho nerozmýšlela. Rychle ze sebe shodila svou tuniku a odvážným skokem se po hlavě vrhla do bazénu. Její nahá kůže se zatřpytila jako alabastr, než se její tělo se zasyčením ponořilo do zpěněných modrých vln.
Ostatní muži a ženy, kteří se hemžili ve vodě, dováděli jako děti. Byli bezstarostní, beze strachu, mnozí z nich poprvé ve svém životě. Co bylo venku za zdmi Ethery, se zdálo být už dávno zapomenuto.
Matt rovněž odložil své oblečení a skočil do vody za Aruulou. Okamžik, kdy se potopil a zahalil ho osvěžující mokrý chlad, se mu zdál jako nějaké vysvobození. Vynořil se a spolu s Aruulou plavali o závod, škádlili se spolu a smáli. Matt si připadal jako nějaký teeneger na pláži Daytona Beach. Cítil se mladý a šťastný. Těch několik pochyb, které měl, bylo chladnou vodou beze stopy odplaveno.
Když s Aruulou vylezli z vody, ujaly se jich dvě dlouhovlasé krasavice, které se k nim s dráždivě se pohupujícím poprsím přiblížily a podaly jim zářivě bílé ručníky. Osušili se, uvázali si osušky kolem boků a byli oběma usmívajícími se, ale mlčícími dívkami zavedeni k masážním lehátkům.
Matt se ihned a ochotně položil na jedno z nich, uvolnil se a nechal tichou krasavici hníst své napjaté svaly. Aruula, která ještě nikdy předtím žádnou masáž nezažila, chvilku váhala. Nakonec se přece jen položila na pryčnu, skepticky očekávajíc, co bude.
Škubla sebou, když se jí žena s dlouhými blonďatými vlasy dotkla - ale už v následujícím okamžiku jí stoupla do chřípí vůně éterických olejů a zalahodila jí. Hluboce se nadechla a uvolnila se, vychutnávajíc si způsob, jakým jí cvičené ruce její dobrodějky klouzaly po zádech.
"Člověče," slyšela Matta, "tohle je opravdu život..."
Zavřela oči, v nose příjemnou, až omamující vůni, v uších líbeznou hudbu - a usnula.
Když se zase probrala, nedovedla říct, kolik času uplynulo. Otevřela oči a rychlým pohledem se ujistila, že Matt ještě stále leží vedle ní.
Pak její pohled sklouzl dolů, na třpytící se vodní plochu v bazéně, uviděla svůj vlastní zrcadlový obraz - a obraz mladé ženy, která ji masírovala. Ale místo obličeje hezkého jako obrázek, orámovaného hustými blonďatými kadeřemi, spatřila ve vodě cosi černého, šupinatého, s odpuzující vizáží, sešklebenou v démonické grimase.
Zděšeně se vymrštila vzhůru a prudce se otočila. Mladá žena, která ji masírovala, polekaně couvla a zmateně na ni zírala.
"V pořádku?" zeptal se Matt.
Aruula se posadila a masírovala si spánky. Náhle pocítila bodavou bolest v hlavě.
"To nic není," zalhala. "Jenom jsem unavená, to je vše."
"Určitě?" Matt si ji měřil starostlivým pohledem.
"Určitě." Aruula kývla - a přála si ze srdce, aby si mohla být skutečně tak jistá...

Celý večer Aruula sotva promluvila. Od jejich návštěvy v lázeňském domě se zdálo, že ji něco trápí. Matt si marně lámal hlavu, co by to jen mohlo být.
Měl pocit, že jeho družka někde něco viděla. Něco, co ji polekalo a trvale zkalilo její radost z toho, že našla Etheru.
K večeři, kterou mniši uspořádali na jednom z veřejných prostranství nedaleko chrámu, byly zase podávány ty nejvybranější lahůdky - ale Aruula, jak se zdálo, neměla žádnou chuť. Lhostejně se rýpala ve svém shassím steaku a nesnědla ani sousto. Vypadala, jako by jí na duši leželo nějaké přetěžké břemeno. Nakonec to Matt už nevydržel. Rozhodl se, že se jí otevřeně zeptá.
"Ty víš, že mně můžeš ve všem věřit," řekl vážným tónem.
Mladá žena zvedla oči a smutně na něj pohlédla. Nakonec kývla.
"Proč máš přede mnou tajnosti?" naléhal Matt.
"Nemám před tebou žádné tajnosti," ujistila ho bojovnice - ale byla špatná lhářka. Smutně svěsila hlavu a

dívala se do svého talíře.
"Co se děje?" ptal se Matt. "Vidím, že tě něco trápí. Řekni mně to, třeba ti můžu pomoct..."
Barbarka zavrtěla hlavou. Uměla ocenit Mattovu nabídku - ale jí už asi nemohl pomoci nikdo. Začínala ztrácet rozum, viděla věci, které ve skutečnosti neexistovaly...
Nyní, když se její životní přání splnilo a ona našla Etheru, bylo zřejmě Wudanovým přáním, aby se jí zkalila mysl a ona postupně zešílela. Snad to byla cena, kterou musela zaplatit za svůj dar, který jí milostivě propůjčil...
Matt sevřel rty. Jasně mohl vidět, že jeho družku něco velice tíží, ale nedovolila mu k sobě proniknout.
Náhle si všiml, že jeden věřící - menší vousatý muž s vystouplýma očima, sedící u sousedního stolu - k nim se zlostným výrazem ve tváři pohlíží.
"Nějaký problém?" zeptal se ho.
"Tahle čarodějnice," řekl poutník a ukázal na Aruulu. "Ona je problém."
Mladá žena zvedla oči a vrhla naň smutný pohled. V její tváři nebylo ani stopy po nějakém hněvu či pobouření.
"Co to má znamenat?" Matt nerozuměl ani slovo.
"Jen se jí sám zeptej," rýpal poutník dál. "Chystá se ztratit svou pravou víru. Začíná pochybovat. Je to kacířka!"
"Kacířka... Kacířka..." To slovo se jako nějaká magická formule začalo šířit od jednoho stolu ke druhému, až nakonec bylo ze všech stran slyšet rozhořčené a výhružné mumlání. Aruulu stíhaly ze všech stran kradmé pohledy, z nichž mnohé vůbec neskrývaly nepřátelství.
Matt pocítil, jak se zapnula jeho vnitřní poplachová siréna a začala ječet. Situace se nevyvíjela nijak příznivě. Někteří poutníci se začali se zaťatými pěstmi zvedat.
"Ona je jedna z nich!" syčel vousatý muž. "Ona pochybuje o Wudanovi! Musíme ji ohlásit!"
"Tady se vůbec nic hlásit nebude!" zavrčel Matt a zvedl se také. Sjel okolní věřící ledovým pohledem, který obsahoval nevyslovené varování. "Je jenom unavená, to je vše. Není na vás, abyste posuzovali její víru."
Přitáhl si k sobě Aruulu, která vypadala jako bez vůle a nechala se bez odporu odvést, a opustili banket, stíháni zlobnými pohledy ostatních věřících.
"Mějte se na pozoru!" vykřikl ještě za nimi vousáč. "Wudan nemá se svými nepřáteli žádné slitování! Kacíři a pochybovači budou upáleni. Tak zní zákon! Dejte si pozor, slyšíte...?"
A Matta poprvé napadlo, že toto místo není asi tak úplný ráj, jak si všichni myslí...

Temné mraky se posunuly před bledý srpek měsíce a postaraly se, aby zavládla téměř naprostá temnota. Od země začala stoupat mlha a v bledých chuchvalcích se plížila ulicemi, strašidelně osvětlená světly lamp.
Na město se snesl Velký spánek; na ulicích už nebyla žádná lidská duše. Kdo stihl včas přijít domů, spal ve své posteli, koho únava dohnala ještě na schodech, ten klesl tam.
Nějaká neznámá moc se postarala o to, aby každá lidská bytost, která se nacházela uvnitř ochranných zdí, spala. Žádné lidské oko nemělo spatřit temné postavy, které se přikrčené kmitaly ulicemi, nehlučně, zdánlivě jako by se vznášely nad zemí.
Měly na sobě dlouhé pláště s kápěmi, které byly hluboko stažené do jejich temných obličejů. Strašidelně jako fantomy klouzaly mlhou a pátravě se kolem rozhlížely černočernýma očima. Jejich smysly sondovaly ve vzduchu jistý pach, zjistily rušení, o němž Mistr mluvil. Musely najít a odstranit jeho zdroj. Nebezpečí, že budou odhaleny, bylo veliké...
Spěchaly ulicemi, nahlížely do domovních vchodů. Často také vešly dovnitř a pozorovaly spící lidi. Nahýbaly se k nim, pozorovaly reakci v obličejích spících a věděly, že v tomto okamžiku se na jejich sny položil tmavý stín.
Lidé... tak slabí a křehcí. Zahalené stvůry odolávaly pokušení zahryznout se svými zuby do měkké, teplé kůže a z bezbranných spících lidí vysát život. Musely však splnit jeden příkaz - příkaz, který byl

důležitější než všechno ostatní...
Zde není nikdo... šeptalo to jemně jako dech v jejich vědomí, když se mezi sebou přes dlouhé vzdálenosti domlouvaly.
Tady také ne... Mistr se musel mýlit...
Mistr se nikdy nemýlí. Nemůže se mýlit. Říká, že existuje rušení. Musíme je najít... najít... najít...
Existuje ještě jeden další naslouchač.
Jak je něco takového možné?
Nevíme.... musíme ho odstranit!
Velký plán je ohrožen...
Náhle změna, zřetelné napětí. Náznak strachu.
Zde je nějaký člověk... velký spánek na něj nepůsobí. Probouzí se...
Kdo je to? Jdeme k tobě.
Musíme ho zničit!
Zničit!
Zničit!

Slobak otevřel obě oči a s ulehčením zjistil, že není v žádném taratsím hnízdě.
Byla to jenom noční můra. Tmavé osrstěné kreatury s jiskřícíma očima a žlutými zuby ho obklíčily ze všech stran a chystaly se ho svými jako nůž ostrými drápy roztrhat.
Ale teď už to vše bylo zase pryč.
Malý muž zhluboka vydechl a uštvaně se rozhlédl kolem sebe. Ležel na schodech svého domu v Etheře. Zřejmě usnul a ve spánku klesl právě u jeho prahu.
Slobak se musel zasmát.
To to víno. Vypil ho až příliš. Zkvašená hroznová šťáva na něj měla prazvláštní účinek. Dělala ho unaveným a těžkopádným a často měla vinu na tom, že ho pronásledovaly ošklivé sny, navazující převážně na vzpomínky z dřívějšího života.
Lupičské nomádské kmeny, úskočné taratsy, které útočily v noci... Ale to vše už bylo dávno za ním. Wudan přivolal Slobaka do Ethery. Tady byl v bezpečí - tak jako i ostatní věřící, kteří žili ve městě uprostřed ochranných zdí. Už se nikdy nebude muset znovu bát o svůj život. Nikdy. Umře jako starý muž v posteli, jak mu Wudan přislíbil...
Malý muž se chtěl zvednout a jít do svého domu, když tu koutkem oka zachytil jakýsi pohyb.
Otočil se - a polekaně se nadechl, když uviděl, jak se z mlhy vynořila řada tmavých, hrozivě vypadajících postav.
"Co...?"
Protřel si oči, zamrkal, aby si z nich vyhnal to mámení - ale to zůstalo. Nebyly to taratsy, o nichž se mu zdálo, bylo to jiné, ale ty podivné postavy v pláštích s kápěmi nebyly žádný klam. Byly opravdu skutečné.
"Kdo jste?" zeptal se přiškrceným hlasem Slobak a couval nazpět, po schodech nahoru k domovním dveřím.
Zakuklené postavy neodpověděly. Ale nehlučný způsob, jakým se přibližovaly, a zvláštní způsob, jímž se pohybovaly, ho naplnily ochromujícím strachem.
"Co... co ode mě chcete?" vypravil ze sebe těžkým jazykem. Zakopl a padl na záda na schody.
Ze všech stran se přiblížily k němu, obklíčily ho - a on uviděl obličeje, které se skrývaly pod kápěmi.
Z hrdla se mu vydral pronikavý výkřik, který prořízl ticho noci. Čirá hrůza se zmocnila Slobaka a oloupila ho o rozum - ještě dřív, než se o zlomek vteřiny později mihl vzduchem špičatý bodec a se strašlivou silou se zabořil do jeho lebky.

Aruula se prudce vymrštila ze spánku, probuzena hrůzou.
Mladá žena se doslova koupala v potu. Vlasy se jí ve vlhkých pramenech lepily na nahou kůži, krátce a trhaně oddechovala.
Měla sen... strašlivou noční můru. Viděla démony, tmavé kreatury s ohyzdnými obličeji. Pak zaslechla výkřik, tak hlasitý a pronikavý, že ji vyburcoval ze spánku.
Vzpřímeně seděla na posteli a zmateně se rozhlížela kolem sebe. Maddrax ležel vedle ní. Jeho široká hruď se pravidelně zvedala a klesala pod přikrývkou. Spal pevně a hluboce; vypadalo to, že výkřik vůbec neslyšel...
Ještě když si Aruula snažila ujasnit, zda ten strašlivý výkřik byl skutečný nebo jen část jejího snu, padl její pohled na okno, kterým se linul dovnitř bledý svit pouličních lamp.
Pocítila neodolatelné nutkání vstát a podívat se ven. Bosá přešla místnost a oknem vykoukla dolů na ulici. Nejdříve viděla jenom fasády domů, jejich tmavá okna a vchody a chuchvalce mlhy, které se plížily ulicemi. Náhle však měla dojem, jako by se asfalt na ulici pohnul - a po chvilce rozpoznala strašidelné temné postavy, které nehlučně spěchaly kolem...
Aruula těžce polkla a na okamžik zavřela oči. Ale když je tentokrát znovu otevřela, byly tu strašidelné zjevy ještě pořád. Měly na sobě pláště s kápěmi a zdálo se, že se ulicemi přímo vznášejí. Ze všech stran se scházely dohromady a mířily k Wudanovu chrámu.
Bojovnice pozorovala, jak se její tep zrychlil. Buďto s konečnou platností ztratila rozum - nebo tyto bytosti byly tak skutečné jako ona sama a ne jenom výplod jejích smyslů.
Aruula se zhluboka nadechla a rozhodla se. Musela mít jistotu. Jestliže ty věci, co viděla, byly opravdu skutečné, chtěla vědět, co jsou zač a co to všechno má znamenat.
Rychle na sebe hodila svou tuniku a po špičkách se kradla ke dveřím. Zde na okamžik zaváhala, rozmýšlejíc, nemá-li vzbudit Maddraxe a říct mu o těch podivných věcech. Ale nakonec se rozhodla jinak. Nechtěla svého druha vystavovat žádnému zbytečnému nebezpečí... Byla to ona, kdo viděl všechny ty podivnosti, tak se s tím také ona sama musí nějak vypořádat...
Obdařila ho ještě posledním láskyplným pohledem - a na krátký okamžik ji zamrazilo náhlou obavou, že ho snad už nikdy neuvidí. Potom tichounce otevřela dveře, vyklouzla na chodbu a sešla po schodech, které pod jejíma nohama slabě skřípaly.
Otevřela domovní dveře na malou štěrbinku a vykoukla ven - a uviděla, jak v kápích zahalené postavy nehlučně spěchají kolem. Kdo byly?
Nevypadaly jako lidé. Široké černé pláště, které měly na sobě, je zahalovaly od hlavy k patám. Šly podivně shrbeně, ale nezpůsobovaly přitom žádný šramot. Člověk by málem věřil, že se vznášejí nad zemí. Jako duchové klouzaly mlhou k impozantnímu chrámu, který se tyčil na pahorku.
Aruuly se zmocnil podivný pocit. Byl to ten stejný nevysvětlitelný strach, jaký pocítila při svých vizích - poprvé, když se jídlo před jejíma očima změnilo na zelený sliz; podruhé, když v zrcadlovém obraze mladé masérky uviděla ohavnou ještěří vizáž.
Nyní ten strach cítila znovu - ale tentokrát se pevně rozhodla, že si zjedná jistotu, a to za jakoukoliv cenu.
Barbarka vyčkala, až se i poslední v kápi zahalená postava vzdálila. Pak vyběhla ven na ulici a držíc se ve stínech, kam nedopadalo světlo pouličních lamp, začala záhadné noční přízraky sledovat.
Zakuklenci ji nezpozorovali. Postupně se scházeli ze všech stran - a bylo jich mnoho. Aruula jich napočítala více než desetkrát počet svých prstů a zdálo se, že je jich pořád víc. Neomylně směřovali všichni k Wudanovu chrámu.
Aruula mohla téměř tělesně vnímat hrozbu, která ze zakuklených bytostí vyzařovala. Co měla takováto stvoření zla co pohledávat ve Wudanově chrámu? Jaké tajemství obestíralo toto místo? Nyní proklínala svou lehkomyslnost, s kterou se nechala odloučit od svého meče; v této situaci by jí dodával jistotu.
Bojovnice následovala záhadné postavy na pahorek, přikrčena se kradouc od keře ke keři. Se zatajeným dechem sledovala, jak se ve zdi chrámu otevřela jako rukou nějakého ducha až dosud neviditelná vrata, aby tiché kreatury vpustila. Nemluvily mezi sebou, a přece se zdály nějakým způsobem spolu komunikovat. Aruulinu hlavu naplňovalo jakési zvláštní bzučení od té doby, co cizince sledovala.
Chrám je všechny pojal do svých zdí - vypadalo to dokonce, že je polkl do svých temných vnitřností jakoby byl nějaké živé stvoření. Nakonec zmizel ve vratech i poslední z nich - a ta zatím ještě stále

zůstávala otevřená.
Aruula neváhala ani okamžik. Než ještě mohla zvážit možné následky svého jednání, vyskočila a rozběhla se k vratům.
Jejich křídla se již začala ve svých drážkách pohybovat k sobě, hrozilo, že se vchod definitivně uzavře.
Barbarka zrychlila a vydala ze svého vycvičeného těla vše, čeho bylo schopno. Obratně jako kočka se vrhla k vratům, připravila se ke skoku - a katapultovala se po hlavě mezerou, která byla už jen dva lokty široká.
Přistála tvrdě na holé kamenné podlaze, překulila se a ihned byla zase na nohou. Za ní s tupým zaduněním těžká kovová vrata zapadla.
Aruula si odfrkla.
Byla uvnitř chrámu - ale jak se potom zase dostane ven, to byla jiná otázka...

Aruula opatrně vstoupila do koridoru, který začínal za vraty.
Jeho zdi byly z onoho chladného kamene, kterému Maddrax říkal "beton". Chodbu osvětlovalo podivné zelenavé světlo, jehož zdroj nemohla rozpoznat.
Ledový chlad jí sáhl k srdci a donutil ji roztřást se. Cítila s jistotou, že toto je místo zla a zmaru - ale jak jen to bylo možné? Nebyl to snad svatý stánek Wudanův? Boha, který všechno a všechny stvořil...?
Myšlenka, že se právě chystá vniknout do zakázaného okrsku, se mladé barbarce nijak nelíbila. Nechtěla se prohřešovat proti Wudanově vůli, ale něco v ní ji nutilo, aby za každou cenu zjistila, co se pod kápěmi těch podivných postav skrývá.
Sebrala všechnu odvahu a pustila se dále do koridoru osvětleného zeleným fluoreskováním. Bzučení v hlavě, které na chvíli zeslábło, když zakuklenci zmizeli v chrámu, bylo teď zase mnohem silnější. Aruula předpokládala, že nebudou daleko. Přitiskla se těsně k chladné zdi, využívajíc každý stín a každý výstupek.
Náhle její bosá noha stoupla do něčeho studeného a slizkého. S odporem pohlédla dolů a viděla, že podlaha chodby je pokryta zelenavým slizem. Ptala se sama sebe, na jak podivné místo se to dostala. I když to měl být chrám boha, kterého uctívala, znovu zalitovala, že u sebe nemá svůj meč...
Kousek před ní se chodba rozdvojovala. Aruule stačilo jen následovat bzučení ve své hlavě, aby věděla, kam zakuklenci šli. Rozhodla se pro chodbu napravo a nehlučně se jí kradla dál.
Zelené světlo zesílilo a ona měla pocit, že ve své hlavě slyší jakési tiché mumlání, jehož smyslu nebyla schopna porozumět.
Přikradla se ještě kousek dál - a konečně je uviděla.
Zakuklené postavy se shromáždily ve velkém kupolovitém sále. Nevydávaly ze sebe žádné zvuky, ale vypadaly, že jen pozorně naslouchají tomu, co jim kdosi nehlasně říkal. Aruula se přitiskla ke zdi, kterou pokrýval stejný zelený sliz jako na podlaze. Rozpoznala teď, že je to tato studená, odporná substance, co vydává ono zvláštní světlo.
Bojovnice zadržela dech a skrčená se doplížila tak blízko ke shromážděným kreaturám, jak se jen mohla odvážit. Doufala, že se jí podaří nahlédnout pod kápi některého z těchto stvoření, aby se dověděla, s kým má tu čest.
V sále bylo úplné ticho - až na neustálý šepot, který Aruula slyšela ve své hlavě. Náhle jí bylo jasné, co se to tu odehrává.
Zakuklenci měli tak jako ona dar! Ale nedokázali jeho pomocí pouze naslouchat, mohli také mezi sebou nehlasně rozmlouvat...
Hnána směsí zvědavosti a strachu, odvážila se Aruula popojít ještě o kousek dál, až na samý konec chodby, která ústila do shromažďovacího sálu.
Náhle její noha narazila na něco, co leželo na podlaze uprostřed zeleného slizu.
Aruula mrkla dolů - a zděšení ji přímo ochromilo, když pohlédla do prázdných očních důlků lidské lebky!

Jsme zpátky, Mistře.
No a? Našli jste někde zdroj toho rušení?
Našli jsme ho, Mistře. Byl to jeden muž, opilec. Probudil se z Velkého spánku...
Zabili jsme ho, jak jste nám poručil.
Nastala krátká pauza, jak stvůra, které všichni říkali "Mistr", vyslala své myšlenky zkontrolovat hlášení jejích sluhů.
Vy ubozí blázni! přišlo syčivě zpět. Zabili jste nepravého! Rušení působí ještě stále. Ohrožuje náš plán...
Mezi skrčenými kreaturami nastal neklid, zpod kápí se zablýskaly lesklé oči.
Ale Mistře! Musíte se mýlit! My...
Nikdy se nemýlím, přišla příkrá odpověď. Jsem váš pán a Mistr! Séme, z něhož jste vzešli! Kdo o mně pochybuje, spěchá do záhuby!
Odpusťte nám, Mistře!
Promiňte nám, Vznešený!
Co máme udělat, abychom vás uspokojili?
Jsme vaši oddaní sluhové!
Musíme hledat dál. Rušení musí být nalezeno a zničeno. Je to Mistrovo přání.
Ne! Hlas, který zněl ve všech vědomích, byl rozhodný a autoritativní. Vy ubozí blázni! Už nemusíte to rušení dále hledat!
Opět zmatek.
Proč ne, Mistře!
Docela jednoduše - protože vás sem sledovalo. Je tady, docela blízko u vás. Jen se podívejte kolem sebe...

Aruula to věděla. Bylo to tušení, myšlenkový reflex, který jí dal vědět, že je objevena. Chtěla se obrátit a dát se na útěk, ale bylo už příliš pozdě. Jako na nějaký neslyšný rozkaz se temné kreatury otočily a uviděly ji.
Aruule se z hrdla vydral výkřik. Šeptání v její hlavě zesílilo, vzrostlo až na mohutné hučení, které hrozilo, že jí rozštěpí lebku.
Strašidelné postavy postupovaly k ní, hrozivě klouzaly blíž a blíž. Aruuly se zmocnila čirá hrůza a donutila ji ucouvnout.
V příštím okamžiku ji temné bytosti obklíčily a ona už neměla žádnou šanci k útěku.
Lidská žena!
Divoška! Barborka!
Sotva se dá uvěřit, že by zrovna ona měla dar!
Chyťte ji! Chopte se jí! Ona je náš nepřítel...!
Rozhodným gestem odhrnuly postavy kápě svých širokých plášťů dozadu.
Aruuliny oči se rozšířily.
Nevídaná hrůza a děs ji ochromily, když uviděla šupinaté, smaragdově zelené obličeje, z nichž hleděly studeně se lesknoucí, kruté černé oči.
Výkřik, který se vydral z jejího hrdla, se odrazil nazpět od vysokého stropu sálu a ztratil se ve spleti podzemního labyrintu.

Když Matt otevřel oči, cítil se, jako by ho lámali v kole. Nastával už nový den, oknem proudilo dovnitř bledé sluneční světlo.
Matt zasténal.
Spal špatně; pronásledovaly ho noční můry. Nemohl si ale na nic konkrétního vzpomenout - jen na jakési

tmavé rozmazané obrazy, které nedávaly žádný smysl, ale zanechávaly za sebou zneklidňující pocit.
Postel vedle něho byla prázdná - Aruula už zřejmě vstala.
Matt se zvedl z pérovaného lůžka, se sténáním se vydal ke džbánu s vodou a nastříkal si trochu studené kapaliny do obličeje, aby se probudil. Přitom vrhl letmý pohled do zrcadla. Co tam viděl, se mu nijak zvlášť nelíbilo - připadal si sám sobě cizí a cítil se unavený a vyčerpaný.
Kde jenom je Aruula...?
"Aruulo?" Matt předpokládal, že je v některé z dalších místností jejich bytu - ale neozvala se žádná odpověď.
"Aruulo?"
Rychle si natáhl své oblečení, uniformu, kterou se od ostatních věřících s jejich pestrými tunikami a květinovými věnci už navenek výrazně odlišoval.
Prohledal celý byt, podíval se do každého pokoje - ale po Aruule nikde ani stopy.
Sešel dolů na ulici, kde ho kolemjdoucí poutníci přívětivě zdravili - ale Aruulu nebylo široko daleko vidět.
Zamířil ke dvoraně, kde mniši připravovali snídani pro věřící - ale ani tam Aruula nebyla.
Kam jenom mohla jít?
Matta se zmocnil neklid. Nebyl to vůbec Aruulin způsob, takhle jednoduše zmizet. Co když se jí něco stalo...?
S nepříjemným pocitem si připomenul zážitek z předchozího večera. Zachvěl se, když si vzpomněl na nepřátelské pohledy, kterými si jejich spolustolovníci Aruulu měřili. Fanatismus těch lidí byl zřetelný a nebezpečný. Matt mohl jen doufat, že Aruula nepadla do rukou těmto bláznům...
V hale si vzal něco málo k snědku, ale neměl na jídlo žádnou chuť. Naplňoval ho neblahý pocit - vlastně už od rána, co se probudil - tušení, že se přihodilo něco zlého.
Začal Aruulu všude hledat. Prošel lázně a všechna další místa, která spolu navštívili, i další, o nichž předpokládal, že by tam mohla být. Marně. Také se vyptával všech věřících i mnichů - ale nikdo ji prý neviděl.
Mattův neklid vzrostl. Vrátil se domů a rozhodl se, že zde na Aruulu počká. Ale když přišlo poledne a ona se ještě stále neobjevila, rozhodl se vyhledat Maatina a promluvit si s ním.
Nejdříve Lakan, teď Aruula. V Ethere očividně často docházelo k tomu, že lidé beze stopy mizeli...
Poptával se dalších mnichů, kde by mohl najít Maatina, a nakonec ho přece jen našel na honosné ulici, kterou se přicházelo do Ethery. Právě přibyla nová skupina poutníků, které mladý mnich seznamoval s pravidly a obyčeji svatého města.
Matt viděl výraz naděje a štěstí ve tvářích nově příchozích - stejný výraz měla také Aruula, když sem před dvěma dny přišli. A teď najednou zmizela ...
Matt požádal Maatina o krátkou rozmluvu mezi čtyřma očima. Když mnich odmítl, poukazuje na svoje povinnosti k novým věřícím, popadl ho Matt jednoduše a bez okolků za paži a ne zrovna jemně ho odvlekl stranou.
"Můj bratře!" rozčilil se Maatin a obdařil Matta přísným pohledem. "Toto je svaté místo! Tvá netrpělivost je nepřiměřená."
"To je mně jedno," zavrčel Matt, kterého morálně teologické důvody nyní pramálo zajímaly. "Hledám Aruulu. Od dnešního rána beze stopy zmizela."
"No a?"
"Říkám, že Aruula beze stopy zmizela," zopakoval Matt. "Nebyla se mnou, už když jsem se ráno vzbudil."
"Tak tě tedy asi opustila," odtušil mnich chladně. "Často se stává, že věřící v Etheře prožijí své duchovní očištění a rozhodnou se pro nový život."
"Aruula ne," řekl Matt rozhodně. "To není její způsob. A i kdyby tomu tak bylo, tak by se určitě tak tajně neodkradla."
"Podle čeho si seš tak jistý?"
"No, ona... my..." Matt se na chvíli odmlčel. Chtěl říct, že spolu byli šťastní, že vedli vzrušující, dobrodružný život - ale pak si vzpomněl, jak se Aruula v posledních dnech nápadně změnila. Bylo očividné, že není šťastná. Byl tím snad vinen on...?

"Maddrax by měl přezkoumat svou víru," řekl Maatin, zatímco si Matta měřil zkoumavým, podezřívavým pohledem. "Musí být připraven akceptovat Wudanovu vůli a odvrhnout ze svého srdce všechny pochybnosti."
"No jo," ucedil Matt se zlou grimasou. "A když se mně to náhodou nepodaří, pak skončím na hranici?"
"Kdo ti o tom říkal?" zeptal se mnich ostře.
"Jeden z poutníků," odsekl Matt duchapřítomně. Měl to být z jeho strany vlastně jenom sarkasmus - ale teď to vypadalo, že se nechtě trefil do černého. "Říkal, že je to Wudanova vůle, aby všichni kacíři a nevěřící byli upáleni," dodal.
Maatin vydržel Mattův ledový pohled. "Nu, Wudanova vůle je i naše vůle," řekl. "Nepřísluší nám, abychom se ho ptali."
"Tak ne?" Matt popadl mnicha za límec jeho kutny a přitáhl si ho k sobě. "Tak mě tedy teď dobře poslouchej," zavrčel. "Jsem už na téhle zemi déle, než si kdokoliv z vás umí představit. Znám celé to svinstvo, co se odehrálo ve starých dnech a vy se teď chystáte všechny ty staré chyby zase znovu opakovat. Nic jste se nenaučili a ani trochu jste se nepolepšili. Ještě pořád zabíjíte ve jménu Boha! - Nevím, co s tímhle místem je. Vím jenom, že tu někde něco pěkně smrdí. Vy něco skrýváte, ale já už zjistím, co to je. Rozuměls?"
"Nevím, o čem to mluvíš," opáčil mnich chladně.
"Ne,? Pak mně tedy řekni, Maatine: kde je Lakan? Od našeho příchodu jsem ho už neviděl. A kde je Aruula? Vím, že mě jenom tak jednoduše neopustila. Tak tedy, kde je?"
Mnich těžce polkl a zalomcoval sebou v Mattově neústupném sevření. Na krátký okamžik měly jeho rysy jaksi podivně nepřítomný výraz. Potom se znovu vyrovnaly.
"Malá je tvoje víra," poznamenal smutně. "Nemyslím, že jsi hoden pobývat nadále v Etheře."
"To si také nemyslím," opáčil Matt. "Otevřeně řečeno mně může být celý ten váš ráj ukradený. Všechno, co chci, je Aruula."
"Tak ji jdi navštívit," odpověděl mnich hladce. "Přesvědč se sám, že jsem ti řekl pravdu."
"Kam?" zeptal se Matt zmateně.
"Tvou družku si zavolal Wudan," odpověděl Maatin, "stejně tak jako i Lakana. Oba nastoupili svou službu, aby mu už provždy zcela náleželi."
"Co to má znamenat?"
"Lakan vstoupil do našeho řádu. Právě se chystá přijmout své vysvěcení."
"A Aruula?"
"Rozhodla se pro ženský dům. Zde jsou služebnice Wudanovy vychovávány a vzdělávány, aby napříště vykonávaly svou službu v lázeňském domě."
"To není pravda!"
"Pravda bývá často bolestná, můj bratře," opáčil mnich pateticky, "ale ty jí musíš čelit. Aruula zvolila jinou cestu než ty."
"Kde ji můžu najít?"
"Tam naproti, v ženském domě." Maatin ukázal kousek dolů po ulici, kde se tyčila honosná barokní budova. Stará mnichovská rezidence...
Matt mnicha pustil. Bez nějakého dalšího slova se obrátil a vydal se k přepychové stavbě, jejíž zlatě zbarvené zdobení se lesklo v jasném slunečním světle.
Najde tam Aruulu?
A když ano, co mu řekne? Že jejich přátelství bylo omyl?
Přátelství... Matt zavrtěl hlavou. Komu by tady chtěl něco nalhávat? Zatraceně, on Aruulu miloval a nesnesl by, kdyby ho opustila!

Tupě to zadunělo, když za ním zapadly těžké dřevěné dveře. Hluk a ruch ulice zůstaly venku a Matta obklopilo naprosté ticho a chladná temnota.
Přistoupila k němu mladá žena se šťastným úsměvem v hezké tváři, její dlouhé rudé vlasy jí sahaly téměř

na hýždě a její štíhlou postavu těsně obepínala téměř průsvitná tunika.
"Co pro tebe mohu udělat, bratře? Toto je ale místo, které je vyhrazeno pouze pro věřící sestry."
"Já vím," odpověděl Matt. "Chtěl bych mluvit s Aruulou. Je tady?"
"Jistě," opáčila rudovláska tajemně. "Ale nejsem si jistá, chce-li ona mluvit s tebou."
"Já si tím ale jistý jsem," zavrčel Matt. Postupně mu začínala docházet trpělivost.
Mladá žena viděla rozhodný výraz v jeho obličeji a snad poznala, že by bylo nemožné ho odbýt.
"Pojď tedy za mnou," řekla a vedla Matthewa přepychovou vstupní halou do obrovské zahrady s bujnou zelení, kterou vroubila promenáda vyzdobená freskami a malbami.
Uprostřed zahrady stála mladá žena, naprosto stejně oblečená jako rudovláska. Měla skloněnou hlavu a vypadala hluboce pohroužena v meditaci.
Matt ulehčené vydechl, když v ní poznal Aruulu. Přinejmenším byla aspoň nezraněná a naživu.
"Děkuju," řekl tiše své průvodkyni a pak se vydal do zahrady za barbarkou. Zahrada byla liduprázdná, byli nerušeni. Teď se tedy konečně doví, co se to s jeho družkou stalo...
"Hallo," oslovil ji s úsměvem.
Vzhlédla, poznala ho - ale na její tváři se neobjevil ani ten nejmenší náznak radosti ze shledání.
"Maddrax," řekla jen.
"Měl jsem o tebe velkou starost," přiznal se. "Náhle jsi zmizela."
"Musela jsem jít," řekla. "Wudan mě zavolal."
"Pak... tedy je to pravda? Ty ses rozhodla žít tady? Se ženami?"
"Ve Wudanových službách," opravila ho.
"Ale proč... proč jsi o tom nic neřekla? Proč jsi jenom tak beze všeho odešla?"
"Vím, že Maddrax pochybuje," opáčila, "že nevěří na Wudana jako Aruula. Věděla jsem, že bys mně nerozuměl."
"Ale..." Matt potřásl hlavou; nevěděl, co má na to říct. Tohle bylo na Aruulu zcela netypické, nebyl to ani v nejmenším její způsob. Předtím na cestě mezi nimi nikdy nedošlo k nějakému konfliktu a v každém případě by Aruula za své přesvědčení bojovala a ne že by beze slova zmizela. Co se to s ní jenom stalo?
Podíval se jí do očí a viděl v nich zvláštní třpyt, který mu byl stejně cizí jako její chování. Kdyby to nevěděl lépe, věřil by, že má před sebou nějakou úplně jinou ženu.
Těžce se nadechl. "A co Berlín?" zeptal se, i když už tušil, jakou odpověď dostane.
"To je Maddraxova cesta," opáčila. "Bude muset jít sám. Aruula našla své určení zde."
"Rozumím." Kývl a jeho rysy ztvrdly.
Byl by se s tím smířil, kdyby si byl jist, že je to skutečně Aruulina vůle, zůstat zde, na tomto místě. Takhle měl ale jakýsi nejasný pocit, že Ethera nějakým podivným způsobem lidi mění, takže dělají věci, které jsou pro ně úplně atypické.
Co měl ale dělat?
Prozatím mu nezbývalo nic jiného než odejít - a pokusit se nějak osvětlit tajemství, které halilo toto zvláštní místo. Poutníci nemuseli ve své náboženské extázi nic pozorovat - ale v tomto městě bylo něco pořádně shnilého...
"Měj se dobře," řekl Matt chladně a obrátil se k odchodu.
Aruula mu nedala žádnou odpověď, jen se za ním mlčky podívala, když ponořen v chmurných myšlenkách opouštěl zahradu.
Došel k promenádě a chtěl se v jejím stínu vrátit zpět ke vstupní hale - když tu jeho pohled padl na jednu z nástěnných maleb.
Ukazovala loveckou scénu ze 17.století. Bylo na ní vyobrazeno několik osob, knížata, sedící na ušlechtilých koních a vyjíždějící k honbě. Jeden z obličejů Matta až magicky zaujal - protože si byl náhle jist, že toho muže už viděl, že ho dokonce v živé podobě někde potkal!
Usilovně přemýšlel - a už za okamžik později mu bylo jasné, kdo to byl, co vypadal, jako by chlapíkovi na obraze z oka vypadl.
Mnich Maatin!
Ale to bylo přece nemožné...
Ještě než Mattt stačil správně pochopit, co tu vlastně objevil, otočil se a spěchal nazpět do zahrady k

Aruule. Musel jí svůj objev ukázat - další důkaz k tomu, že na tomto místě něco není v pořádku...
Aruula, která ještě stále stála na stejném místě, ho viděla přicházet. Změřila si ho pohledem, který mu pronikal snad až do morku jeho kostí.
"Tak ty neodejdeš?" zavrčela. "No dobrá - měls šanci..."
A s tím se změnila barva jejích očí, najednou byly hluboce, leskle černé!
Matt zůstal zděšeně stát. Co se to tady děje?
V příštím okamžiku Aruula zaútočila. Vycenila zuby, zavrčela jako dravé zvíře - a najednou držela v ruce dýku se zahnutou čepelí. Se zuřivým výkřikem se vrhla na Maddraxe, čepel pozdviženou k ráně. Její černé oči se zvířecky blyštěly.
"Můj bože, co...?"
Matt se instinktivně vrhl stranou a taktak se mu podařilo vyhnout vražedné ráně. Padl do nízké trávy, odvalil se a hned byl zase na nohou - ani o vteřinu ne příliš brzy!
Aruula zavírila kolem jako blesk a využila svého momentu setrvačnosti k dalšímu výpadu. Tentokrát ostrá čepel mířila přímo na Mattovo hrdlo.
Matt reflexivně uskočil dozadu. To mu zachránilo život. Jeho pravice se bleskurychle vymrštila vzhůru a sevřela zápěstí ozbrojené ruky jeho soupeřky. Ale Aruula vyvinula téměř nadlidskou sílu.
Strašlivý, nelidský skřek se vydral z její hrudi. Popadla Matta a bez nějaké viditelné námahy ho zvedla nad hlavu a odmrštila od sebe jako nějakou bezmocnou hračku. Matt těžce dopadl na zem a slyšel, jak v něm přitom zapraskaly kosti.
Omámeně se pokusil zase postavit - ale Aruula ho k tomu nepustila. Zaútočila na něj znovu, ještě když se krčil na zemi a s napřaženou dýkou se naň vrhla. Matt se zoufale snažil vyprostit a náhle pocítil ostrou bodavou bolest, když se mu čepel zabořila do levého ramene.
Zaklel, bleskurychle vyrazil loktem dopředu a zasáhl Aruulu tvrdě do brady. Bojovnice zakolísala - a Matt duchapřítomně využil příležitosti, která se mu nabízela.
Rychle skočil dopředu, podběhl její kryt - a nabral si ji na ramena. Byla o mnoho těžší, než očekával. Jakoby měla na sobě nějaké olověné závážil Matthewovy svaly se napjaly až k prasknutí, ale přece jen ji nějak dokázal švihem přehodit přes sebe a odmrštit.
Aruula ze sebe vyrazila vzteklý výkřik, když letěla vzduchem. Přistála tvrdě na břiše - a přímo na obnaženou čepel, kterou stále ještě držela v ruce.
S nelidským skřekem se začala svíjet a převalovat - a Matt jen zděšeně zíral na jílec dýky, trčící jí z těla. Krev stříkala z rány proudem.
"Ach ne!" sípal zdrceně. "Co to jen udělal...?"
Rychle běžel k ní a bezmocně u ní poklekl - a uviděl, jak se rudá krev, která barvila její tuniku, náhle před jeho očima změnila v zeleně světélkující sliz!
V příštím okamžiku pak proběhla hrůzná proměna. Aruulin strnulý obličej se náhle pokryl trhlinami jako rozbité sklo a začal se rozpadat.
Trvalo to sotva jedno mžiknutí oka a Matt zíral na ohyzdnou grimasu kreatury, vypadající napůl jako člověk, napůl jako plaz.
Také Aruulino tělo se změnilo - paže se potáhly smaragdově zelenými rohovitými destičkami, nohy se zkřivily a proměnily v ohnuté pracky, připomínající končetiny obrovského leguána.
Matt zděšeně ucukl a vyskočil. Bez pohybu zíral na stvůru, v jejíž hrudi, která jediná nebyla chráněna rohovinovým pancířem, vězela zabodnuta zakrvácená dýka. Všude na zemi byl zelený sliz, který pod teplými slunečními paprsky rychle vysychal.
Matt cítil, jak se mu obracejí vnitřnosti. Jeho žaludek začal důrazně protestovat, málem se pozvracel.
Kdo byla tato ohavná stvůra? Nebo lépe, co byla? Jak to dokázala, že byl naprosto přesvědčen, že má před sebou Aruulu?
Díval se do neživých očí plaza a pokoušel se pochopit, co se vlastně stalo. Opatrně se rozhlédl kolem sebe, zda někdo neviděl jejich zápas - ale nebyli tu zřejmě žádní svědkové.
Matt se rychle shýbl a vytrhl dýku z mrtvého těla. Ozval se mlaskavý zvuk, když čepel vyjela z hluboké rány. Dosud na ní lpěla zeleně světélkující krev plaza.
Mechanicky očistil čepel o trávu, neschopen zformulovat aspoň jediny jasný závěr. Měl pravdu - toto

místo obklopovalo temné tajemství. Musí se pokusit najít Aruulu - pravou Aruulu, žádný falešný obraz, který by mu někdo předkládal.
Měl by zjistit, kam se poděla - i kdyby měl kvůli tomu podržet Maatinovi čepel na krku.
Maatin... jaké bylo jeho tajemství? Matt si znovu připomněl malbu, na níž objevil jeho obličej. Proč vypadal mladý mnich naprosto stejně jako ta osoba na starém obraze?
Nedostal se však k tomu, aby svůj myšlenkový řetězec dále rozvinul, protože v tom okamžiku uslyšel slova.
Přicházela k němu v jeho mateřské řeči, zmateně a tajuplně. Zněla podivně plechově a drmolivě, jako by z nějakého prastarého reproduktoru - ale rozuměl každému z nich.
"I`ve paid my dues, time after time.
I`ve done my sentence, but committed no crime..."
Byla to píseň, kterou slyšel naposledy už velice dávno, ale vybavoval si docela přesně její melodii.
Nedokázal říct, zda tu hudbu skutečně slyší nebo zda zní jenom v jeho hlavě. Skutečnost byla, že na něj působila jakousi děsivou fascinací - hlas, mluvící k němu z dávno uplynulého a navždy ztraceného času...
"...and bad mistakes I`ve made a few I`ve had my share of sand kicked in my face but I`ve come through..."
Matt upustil dýku. Aniž mohl proti tomu něco dělat, daly se jeho nohy do pohybu. Nejdřív krok za krokem, potom stále rychleji. Běžel zahradou, proběhl vstupní halou a vyřítil se na ulici.
Celé město se zdálo být na nohou.
Ze všech domů vybíhali poutníci a věřící a spojovali se v mohutný lidský proud, který vylákán cizokrajnou hudbou se linul dolů širokou ulicí.
Jako bez vůle se Matt připojil k davu a omámeně naslouchal prastaré melodii.
"We are the champions, my friends, and we'll keep on fightin' till the end..."
Ze všech stran se věřící sbíhali dohromady a následovali volání hudby. Jejich tváře byly u vytržení, jejich pohledy skelné a nevnímající; působili jako hypnotizovaní.
Také Mattova vůle se ztrácela každým krokem, který udělal. Něco ho lákalo neodolatelnou silou a on neměl žádnou šanci se tomu bránit. Na jeho vědomí dorážela slova, vzpomínky na jeden rozhovor, který krátce předtím měl.
" Wudan volá věřící do svého chrámu," říkal Maatin.
"A jak nás volá?" ptal se Matt.
"Měj trpělivost, můj bratře," odpověděl mnich s úsměvem. "Až přijde čas, dovíš se to."
Nyní ten čas přišel.
Wudan volal věřící k sobě, hlasem, který přetrval staletí. Odevšud proudily davy lidí a společně spěchali k místu, stojícímu v centru Ethery.
K templu Wudan...
Byl to dlouhý pochod, a čím déle šli, tím více věřících se k davu přidávalo. Jako v extázi naslouchali zvukům melodie a sami pak do ní vpadali svými hlasy, formulujíce neobratně cizí slova - jako děti, které nemají tušení, co vlastně zpívají.
"We are the champions, we are the champions, no time for loosers, 'cause we are the champions..."
Pro ně to byly magické formule, které jim slibovaly blízkost jejich boha - a oni se za ním táhli jako můry k jasnému světlu.
Přicházeli k pahorku, na němž se tyčil chrám. Samotnému Mattovi připadalo zatěžko vidět v obrovské oválné stavbě něco jiného než pyšné domovské sídlo božstva. Stále zpívajíce putovali věřící nahoru po široké cestě, která se serpentinovitě vinula na pahorek a proudili otevřenou branou na stadión.
Mnozí z nich viděli vnitřek chrámu poprvé, vypukli v hlasitý jásot a velebili Wudanovu všemocnost.
Usadili se na lavicích a postupně zaplnili tribuny stovkami a tisíci diváky.
Ne všechny tribuny však byly obsazené - Wudanův chrám by byl schopen pojmout ještě daleko více lidí.
Ale všechny spodní řady byly v širokém kruhu nacpány věřícími, jejichž pestré tuniky vytvářely moře plné zářivých barev.
Ze starých reproduktorů stadiónu zněla stále chraptivá hudba, rozhlašující božské poselství, jemuž poutníci uneseně naslouchali.

"We are the champions... of the world.'.."
A Matthew Drax tu také seděl, ztracen v množství, a pozoroval vše, aniž při tom pociťoval sebemenší hnutí mysli.
Velké prostranství, které tvořilo střed stadiónu, bylo černé - černé od popela, jenž tu zůstal po nesčetných shořelých hranicích. A uprostřed něho byla navršena další hromada dřeva a klestí, z níž trčel jeden osamělý kůl.
Kolem hranice postávalo několik mnichů a právě na ni navršovali ještě jednu fůru dřeva. Když hudba zmlkla, skončili svou práci a jeden z nich - byl to Maatin - předstoupil a zvedl k ústům jakýsi malý předmět.
"Moji bratři! Moje sestry!" rozlehlo se najednou ze všech stran. Řadami věřících proběhlo ohromené šeptání. Nový Wudanův div...!
Kdyby byl býval Matt plně pánem svých smyslů, snadno by v tomto zázraku rozpoznal obyčejný reproduktor. Ale jeho smysly byly zamlženy, neschopné logicky uvažovat.
"Vítám vás ve svatém okrsku, v chrámě Wudanově!"
Věřící jásali. Navzájem se překřikovali; davová sugesce je oloupila o poslední zbytek rozumu.
"Všichni, kteří tu dnes jste, jste ti praví věřící, věrní stoupenci Wudana, kteří si zasloužíte žít na tomto rajském místě," pokračoval mnich. "Ale existují i jiní, kteří jsou méně přesvědčení. Kteří svou nemístnou zvědavostí a pochybami ohrožují naši spásu."
Dav rozhořčeně zařval. Pěsti se vztekle zaťaly. Také Matt cítil, jak v něm nezadržitelně vzrůstá zuřivost a vztek. Přicházelo to přímo z jeho nitra a neexistovalo nic, co by proti tomu mohl dělat...
"Proto je naší svatou povinností jako Wudanových oddaných služebníků rozdrtit tyto pochybovače a nevěřící! Zničíme jejich těla a předáme jejich ducha očisťujícím plamenům, čímž mohou najít mravní očistu před Wudanem, naším bohem!"
Znovu frenetický souhlas ze všech řad na tribunách. "Wudan! Wudan! Wudan!" začali skandovat věřící. Také Matt připojil svůj hlas k jejich chóru a zvedl pěst vysoko do vzduchu.
"Zde vizte!" vykřikl Maatin. "Tak končí ti, kdo o Wudanovi pochybují! " Obrátil se a v témže okamžiku se na druhém konci arény otevřela vrata. Vyšlo z nich několik mnichů v hnědých kutnách, kteří mezi sebou vedli mladou ženu.
Měla na sobě bílé roucho kajícnice a vlasy jí visely dolů v dlouhých zcuchaných pramenech. Její kůže byla bílá jako křída. Krvácela z rány na čele - znamení, že s ní špatně zacházeli a dokonce že ji i tloukli.
"Pryč s nevěřícími!" vykřikl kdosi.
"Je to kacířka!"
"Zaslouží si smrt!" zařval někdo další.
Bylo vidět jednoznačná gesta, ozývaly se divoké nadávky. Každý chtěl vidět, jak čarodějnice hoří na hranici, jak její zločinný život končí. Nespoutaná nenávist planula v každém z nich - i v Mattovi.
I když mu ta mladá žena, která měla být upálena, připadala jaksi známá a i když si byl jakýmsi zvláštním způsobem jist, že ji už někde viděl, cítil v sobě stejný odpor a nenávist vůči nevěřícím a tomu, co ztělesňovala.
"Smrt kacířce!" zařval, co měl síly, a začal skandovat nové heslo, k němuž se ostatní věřící ihned ochotně připojili.
"Smrt kacířce! Smrt kacířce! Smrt kacířce...!"

Aruuliny oči byly plné strachu, nejisté. Zděšeně se rozhlížela kolem a uviděla tisíce nenávistí zkřivených obličejů, které na ni zíraly ze všech obsazených řad tribun.
"Smrt kacířce...!" slyšela křičet ze všech stran. Lidé vypadali jako beze smyslů, ve svém běsnění úplné strašliví. I když se Aruula hned tak něčeho nebála, naháněli jí strach - ještě větší strach než údajní mniši, za jejichž lidskou fasádou se skrývala čirá hrůza...
Sklopila oči a pohled jí padl na popel, po němž šlapala bosýma nohama. Zbytky po dřívějších hranicích. Po tuctech, stovkách hranic. Tu a tam mohla Aruula v zuhelnatělém dřevě rozeznat bledé kosti. Lidské

kosti.
Otřásla se.
Mezitím už jejich malá skupinka došla k nové hranici. Maatin - bytost, která se v masce člověka nazývala Maatin - jim vyšel naproti, ledový úsměv na svých bezchybných rysech. Zdálo se jí to jen nebo se jeho oči na krátký okamžik zbarvily naprosto černě, když řekl: "Připrav se na smrt, rouhačko!"
Aruuliny ústní koutky poklesly. Sebrala veškerou svou odvahu a shromáždila v ústech sliny - které pak plivla domnělému mnichovi přímo do obličeje.
Všude na tribunách se zvedly rozhořčené výkřiky. Řev davů ještě zesílil, ještě hlasitěji vyžadovaly Aruulinu smrt.
"Vidíte?" ječely reproduktory ze všech stran Maatinovým hlasem. "Je to kacířka, čarodějnice! Spolčila se s Orguudoem, Wudanovým nepřítelem!"
"Čarodějnice! Čarodějnice! Čarodějnice !" opakovaly tribuny, plné nenávisti a žízně po krvi.
K Aruule přistoupili dva mniši, popadli její roucho a strhli jí je z těla. Zůstala jen v malé bederní zástěrce. Davy žádostivě zařvaly.
"Zabte hříšnici! Upalte čarodějnici...!"
Aruula vzhlédla nahoru k tribunám, viděla blýskající se oči, široce otevřená ústa, která jí spílala a žádala její smrt - a její strach se obrátil v čirou zuřivost.
"Vy idioti!" vykřikla. "Oni vás klamou, copak to nevidíte? Všechno, co vám říkají, je lež...!"
Přerušila se, když zpozorovala, že její hlas zanikl ve všeobecném řevu.
Maatin dal svým lidem znamení. Dva z nich předstoupili, chopili se Aruuly a přivlekli ji na hranici, kde ji uvázali ke kůlu.
"Neslyšíte?" vykřikla mladá žena tak hlasitě, že její hlas pronikl vší vřavou kolem. "To všechno je lež a klam! Poslouchejte mě! Toto není Ethera, ale místo zla...!"
Nikdo ji však neposlouchal. Přesto Maatin znovu použil mikrofonu. "Vidíte?" zeptal se výsměšně a ukázal na polonahou ženu. "Slyšíte, jak křičí? Je posedlá Orguudoem. Ještě i teď vás chce nakazit!"
"Pryč s ní! Zabte čarodějnici...!"
"Né!" zařvala Aruula zoufale, když mniši zažehli své pochodně a přistoupili k hranici. "Poslouchejte mě přece, zatraceně! Pomozte mně přece...!"
Nemělo to smysl. Nikdo ji neslyšel. Nikdo ji nechtěl slyšet. Vzduch byl naplněn dunivým řevem, nenávist hluboká jako propast se vzedmula Aruule vstříc.
Cítila, jak v ní stoupá panika, a ze všech sil proti ní bojovala. Přinejmenším, umínila si, se tihle bastardi nedočkají toho, že by žebrala o svůj život nebo ve smrtelném zápase křičela. Bude mlčet až do konce a udělá tak čest svému klanu i původu - i ve smrti...
Hranice byla zapálena. Troud se vzňal okamžitě. Žár a štiplavý kouř začaly stoupat vzhůru.
Aruula zavřela oči. Soustředila se, uvnitř byla zcela klidná. Křik davu se vzdálil, stejně jako i palčivý žár plamenů, které se po ní hltavě sápaly.
Potom, náhle, cosi prošlehlo jejím vědomím.
Jiskřička naděje.
Bylo to, jako když člověk ve velkém davu lidí náhle zahlédne známou tvář.
Aruula sáhla svými smysly ven ze svého vědomí, vyslechla nenávistí naplněné množství - a náhle si byla jistá.
Maddrax! Byl někde tam naproti, uprostřed běsnícího, krvelačného davu!

Maddraxi! Pomoz mi!
Jakýsi hlas se ozval v Mattově hlavě. Hlas nějaké ženy. Samotné... opuštěné... Ale tak tiše, že ho sotva vnímal, a hned na něj zase zapomněl.
"Smrt čarodějnici! Smrt čarodějnici!" křičel sborem s ostatními a fascinovaně pozoroval, jak na hranici rostou žlutočervené plameny a stále blíž se plazí ke kacířce. Zanedlouho se už její hříšné tělo stane kořistí ohně...

Maddraxi! Vím, že jsi zde! Prosím, pomoz mi...!
"Smrt čarodějnici! Smrt čarodějnici!"
Co je to s tebou? Stalo se z tebe totéž, co z těch ostatních? Už nevíš, kdo jsem?
"Čarodějnice musí zemřít!"
Šlehající plameny a štiplavý kouř byl stále hustější a stoupal vzhůru, až mladou ženu téměř zcela zahalily.
Každým okamžikem už její alabastrová pleť navěky zčerná, oheň stráví její maso...
"Smrt! Smrt! Smrt!" řval nepříčetně Matt. Z úst mu stříkaly sliny.
Zatraceně, Maddraxi! POMOZ MNĚ! POTŘEBUJU TĚ!
Tento nový zoufalý výkřik o pomoc byl tak hlasitý, plný paniky a zoufalství, že protrhl znecitlivující stěnu, která obklopovala Mattovo vědomí, jako prudce vypálená střela.
"Co...?"
Matt se náhle a prudce probral, měl pocit, že procitl z nějaké obzvlášť ošklivé noční můry. Poslední konkrétní vzpomínka, kterou si mohl vybavit, byla mrtvá ještěří stvůra, ležící před ním a zalitá zeleně světélkující krví...
Zmateně se rozhlížel kolem sebe. Nacházel se na starém olympijském stadiónu, ve Wudanově chrámu, uprostřed davu běsnících lidí, kteří s fanaticky se lesknoucíma očima cosi vyřvávali.
"Smrt čarodějnici... Smrt čarodějnici...!"
Mattův pohled sklouzl do arény stadionu - a pocítil, jak se mu zježily chloupky v týle.
Aruula!
Byla přivázána na hranici, chtěli ji upálit! Plameny už dosahovaly téměř k ní, žár ohně se již chystal oloupit ji o smysly...
Maddraxi... prosím...
Opět slyšel v hlavě její hlas, teď však už jen slabě a matně - a již neváhal.
Vyskočil a několika obrovskými skoky přímo přeletěl přes řady věřících a sedadel, přímo dolů k aréně.
Lidé, kteří neustále vykřikovali fanatické výzvy a hněvivě máchali pěstmi, ho ve svém běsnění vůbec nepostřehli. A výkřiky a kletby těch, jejichž ramenou použil jako odrazového můstku na své cestě k aréně, se ztratily ve všeobecné vřavě.
Už se dostal k ohrazení arény a divokým skokem se přes ně přehoupl. Přistál měkce na silné vrstvě černého popela a na okamžik se zděsil, když se mu naproti zašklebila ohořelá lebka.
Matt se otřásl. Z dějiště sportovních her jeho času se stalo pohřebiště...

Aruula nedokázala zabránit tomu, aby jí do očí nevhrkly slzy. Ale stále tvrdošíjně mlčela, svírajíc pevně rty. Ani hláska nářku neměla vyjít z jejích úst.
Již ji plameny začaly obklopovat, ze všech stran se k ní natahovaly ohnivé jazyky. Kůže jí zčernala od sazí, štiplavý kouř jí bral dech. Válečnice bojovala svůj poslední boj, chtěla být statečná až do posledního okamžiku.
Pak ho náhle uviděla.
Maddrax.
Vynořil se úplně nečekaně, jako Elnak z Wudanova vojska, aby jí přispěl na pomoc.
"Maddraxi!" vykřikla z posledních sil Aruula.
Maatin, který stál u hranice a pln uspokojení hleděl do plamenů, se prudce otočil. Uviděl Aruulina druha a vyrazil ze sebe vzteklou kletbu.
"Vy tam!" volal na pomoc své lidi. "Zadržte ho! Chyťte ho...!"
Jako okřídlenými kroky pádil Matt k hořící hranici. Srdce mu prudce tlouklo v hrudi. Snad ještě nepřišel příliš pozdě...
Mniši, kteří stáli shromážděni kolem hranice, se otočili. Matt poznal mezi nimi Maatina, který ho obelhal a záměrně vlákal do léčky a přísahal si v duchu, že za to zaplatí.
Ostatní mniši začali divoce řvát a vrhli se proti Mattovi. V rukou se jim náhle objevily lesknoucí se dýky - zřejmě pro mnichy samotné zákaz nošení zbraní neplatil...

"Do hajzlu," zaklel Matt - ale to už byl u něho první z nich.
Matt byl vycvičen v boji zblízka - a to mu zachránilo život. Shýbl se, podběhl pod rukama útočícího člena řádu a přehodil si ho přes rameno.
Dva následující mniši zaútočili zároveň. Matt se bleskově vyhnul ozbrojené paži prvního a nacvičeným hmatem ji popadl, zatímco se jeho pravá noha zvedla, opsala malý oblouk a vší silou narazila do spodní čelisti druhého útočníka.
Vystříkla zelená krev. S tlumeným výkřikem se zasažený svalil - a jako předtím falešná Aruula se okamžitě změnil v ohavnou plazí nestvůru. Škubaje sebou zůstal ležet.
Druhý mnich vydal ze sebe vzteklé zamručení, vytrhl se Mattovi a zakroužil kolem, chystaje se k novému útoku. Matt s tím počítal. Shýbl se. Ostrá čepel útočníka udeřila do prázdna - a Mattova pěst vyrazila dopředu a podtrhla mnichovi nohy.
Muž se složil a jak padal, sebral mu Matt dýku. Vyřítil se naň další protivník, divoce máchaje blýskající se zbraní.
Matt uchopil dýku levicí a předstíral útok - aby v posledním okamžiku bleskurychle přehodil zbraň do druhé ruky. Jeho soupeř byl z této strany bez krytu - a Mattova čepel se se zničující silou zaryla do jeho hrdla!
Opět vytryskla fontána zelené krve a ještě než mrtvola dopadla na zem, změnila se v odporného plaza.
Davy na tribunách začaly křičet, když viděly, co se s mnichy stalo. Začal se mezi nimi šířit zmatek a záhy vypukla zděšená vřava.
Konečně se Mattovi podařilo probojovat se k hranici. Neměl ani trochu času nazbyt. Neohroženě se rozběhl, skočil a proletěl hradbou plamenů. Jednu chvilku ho obklopilo stravující horko, ale pak už zůstala ohnivá stěna za ním.
"Maddraxi," vydechla slabě Aruula. Její kůže byla už povážlivě zčervenalá, ale na jejím sazemi ušpiněném obličeji se rozestřela nevýslovná úleva.
Matt neztrácel ani vteřinu. Jeden řez dýkou přeťal Aruulina pouta. Rychle ji vzal do náruče a znovu odvážně proskočil plamennou stěnou - aby vzápětí přistál v černém popelu arény. Pod Aruulinou vahou se mu podlomily nohy, klesl a odvalil se i s ní od ohně.
"Zhyn, nevěrče!"
Matt ještě ležel na zemi, když zahlédl, jak se na něj vrhá temný stín - Maatin. Čepel falešného mnicha se oslnivě zablýskla ve slunečním světle, než ji s úděsnou zuřivostí zamířil dolů na něj.
Mattovy oči se rozšířily. Bleskurychle se odvalil stranou. Dýka minula jeho hlavu o šířku dlaně a se zaskřípěním se zabořila vedle do země. Maatin vydal ze sebe vzteklé zamručení.
Ještě než domnělý mnich stačil vytrhnout dýku ze země, bodl po něm Matt ze strany. Zasáhl Maatinův bok. Ten s bolestným výkřikem ucouvl a přitiskl si ruku na ránu, z níž prýštila zelená krev.
Matthew vyskočil na nohy, dýku svíraje ještě pevněji v ruce. Aruula, která i přes svou slabost přiběhla ke sťaté kreatuře, aby si opatřila zbraň, přispěchala postavit se svému druhovi po boku.
Přes tvář mnicha přelétl ďábelský úšklebek - a již v příštím okamžiku se s ním stala naprosto úděsná proměna.
Jeho lidské rysy zmizely a ustoupily plazímu šklebu. Ohyzdná hlava byla pokryta třpytivými rohovinovými pláty a vyzbrojena ostrými špičáky, podobajícími se klům. Z tlamy vytékala žlutá tekutina. I tělo se změnilo - podobal se vzpřímeně se pohybujícímu, ale hadovitě štíhlému aligátorovi.
A teď, zaznělo v Mattově i Aruulině vědomí, teď oba zemřete.
"To si počkáš, ty zatracený zmetku!" zavrčel Matthew.
Ale to už plazí monstrum zaútočilo. Pohybovalo se jako blesk, vypadalo to, že se plavnými pohyby téměř vznáší. Aruula vyrazila divoký bojový výkřik a svižně se sehnula, když po ní švihl jeho bičovitý ohon.
Matt předstíral útok, pak vyrazil náhle vpřed, udělal elegantní výkrut a podběhl pod krytem kreatury.
Vzduchem se kmitla jeho dýka - a rozpárala plazovo břicho po celé délce.
Pronikavý výkřik, který se ozval v Mattově hlavě, byl úděsný. Na popelem pokrytou půdu arény vystříkl celý potok zelené krve. Monstrum se zapotácelo a přitisklo si své drápy ozbrojené ruce k hrozné ráně.
Matt a Aruula společně vyrazili vpřed, chopili se jako člověk vysokého plaza a strčili ho do planoucí hranice.

V plamenech vybuchla vzhůru oslnivá koule. Stvůra vydala ještě jeden pronikavý skřek. Podařilo se jí ještě jednou osvobodit se z ohně. Hořic jasným plamenem udělala ještě pár kroků - a pak se zhroutila a zemřela toutéž krutou smrtí, jakou určila Aruule.
Mezi věřícími na tribunách, kteří to všechno viděli, propukla panika. Jejich vědomí zažilo prudký šok, když cizí vůle, která je až do této chvíle naprosto ovládala, nad nimi náhle ztratila svou moc. Zmateně se rozhlíželi, vypadajíce jako probuzeni z hlubokého spánku.
Na všech tribunách vypukla vřava, když lidé spatřili plazí mrtvoly. Nyní, když byli osvobozeni ze svých pout, kladl si jejich duch otázky, začínali tušit, že byli klamáni.
Matt a Aruula viděli dost. Vše, co nyní chtěli, bylo opustit co nejrychleji toto místo hrůzy. Ale když se obrátili k druhému východu z arény, vyřítila se jim odtud vstříc skupina ozbrojených mnichů, kteří zuřivě mávali svými dýkami.
"Zatraceně," zaklel Matt. Otáčel se dokola, hledaje nějakou další cestu ze stadiónu. "Tam na druhé straně!"
Na delší straně někdejšího sportoviště byly dveře, vedoucí k podzemním katakombám stadionu, kde byly kdysi kabiny atletů.
Matt a Aruula už na nic nečekali a rozběhli se tam, co nejrychleji mohli. Zuřící mniši se je jali ihned pronásledovat. V běhu se zbavili lidských podob a změnili se v ony odporné smaragdově zelené stvůry, které se s ohromující rychlostí téměř vznášely nad zemí.
"Přidej!" vykřikl Matt na Aruulu, vrhnuv rychlý pohled dozadu přes rameno.
"Já... nemůžu..."
Aruula namáhavě dýchala. Její obličej byl pod sazemi a krví až křídově bílý. Prožitá muka ji připravila o značnou část jejich sil.
Bez váhání popadl Matt svou družku do náruče a běžel dál, tak rychle, jak jenom dokázal, zatímco za sebou slyšel stále se přibližující škrábání plazích nohou, spěchajících po popelem pokryté půdě.
Ještě třicet metrů ho dělilo od spásných dveří. Ještě pětadvacet...
Zůstaň stát! slyšel hlas ve své hlavě. Zůstaň stát! Nechceme ti ublížit...
Mohli číst jeho myšlenky! Mohli sáhnout do jeho vědomí a poroučet mu!
A teď, jestliže podlehne...
"Vy mně tak můžete," zavrčel Matt a zablokoval své vědomí tak, že se koncentroval na to první, co mu přišlo na mysl. Nedokázal říct, proč to byl zrovna ten starý song Queens, jehož text a melodie mu náhle přišly na mysl...
"We are the champions, we are the champions... no time for loosers, 'cause we are the champions... of the world..."
V témže okamžiku se dostal ke dveřím. Rychle složil Aruulu na zem, oba se vřítili dovnitř a ihned se postarali o zavření obou ocelových dveřních křídel.
Horda ještěrů dorazila vzápětí. Stvůry syčely, když poznaly, že přišly pozdě. Jedna z nich skočila vpřed a vrhla se proti dveřím, - jen o zlomek vteřiny předtím, než je Matt stačil zabouchnout.
Jedna z rohovinou obrněných paží pronikla mezerou mezi křídly dovnitř a hrábla po nich. Aruula vykřikla a taktak uhnula vražedné ráně. V příštím okamžiku se už Matt celou svou vahou vrhl proti dveřím. Kov s dutým prásknutím zapadl do zámku - a hladce oddělil chapadlo plaza od jejího vlastníka.
Zvenčí k nim pronikl ječivý skřek. Odříznuté chapadlo padlo na podlahu a zůstala zde ležet v kaluži zeleného slizu.
Matt rychle zasunul závoru, zatímco Aruula zvedla odříznuté chapadlo a s netajeným odporem si ji prohlížela.
"Co je to za stvůry?" zeptala se.
"To nevím," odpověděl Matt. "Vím jenom, že nás chtěly zabít - a my se musíme co nejrychleji dostat odtud."
Aruula nechala paži spadnout a udělala jeden krok do zeleně fosforeskující chodby."
"Už jsem tady jednou byla," poznamenala tiše.

Systém chodeb a koridorů se zdál bez konce. Vazký zelený sliz ukapával ze stropu i ze zdí a vyzařoval zelený svit, který slabě osvětloval podzemní labyrint.
Stručnými slovy vylíčila Aruula Mattovi, jak se vše odehrálo. Zpravila ho o svých počátečních vizích, o svém nočním odhalení - a o tom, že se za mnichy z Ethery skrývá strašlivé tajemství.
"Žádný z nich není člověk jako my," řekla. "Ve skutečnosti to jsou tyto odporné kreatury. Mají dar vnikat do našich hlav a nechávat nás věřit, že vypadají jako lidé."
"Já vím," odvětil Matt. "Oni jsou telepati - jako ty."
"Snad to je také ten důvod, že jsem ty věci viděla," zamumlala barbarka.
"Zřejmě ano," přitakal Matt. "A to také mohl být ten důvod, proč tě chtěli upálit. Ty jsi pro ně nebezpečná. Vidíš věci za věcmi..."
Aruula vrhla na Matta pohled, který byl směsí hněvu, lítosti a zklamání.
Mohl jí dobře rozumět. Pro ni bylo ještě mnohem horší než pro něho objevit pod krásnou fasádou Ethery hrůznou pravdu. Domnívala se, že je v ráji, u cíle všech jejích snů a přání - a nyní musela konstatovat, že to všechno byl jenom klam a lež.
"Ale proč to všechno?" ptala se nešťastně. "Proč..."
Přerušila se a zůstala náhle stát, aby naslouchala. Její zvláštní smysly něco zachytily.
"Co je?" zeptal se Matt tiše.
"Ššš..." vydechla. "Cítím, že..."
Dál se už nedostala - protože v témže okamžiku se protrhla tenká vrstvička slizu, pokrývající jednu stěnu chodby a jako z nějaké prasklé bubliny vyskočil odtud jeden z těch strašlivých ještěrů.
Matt a Aruula zděšeně uskočili nazpět a instinktivně pozvedli své dýky k obraně proti nestvůře. S ohavným zasyčením vyrazila plazí hlava dopředu jako u útočícího hada a z tlamy vystříkla žlutý jed. Jen taktak se dokázali vyhnout paprsku slizké tekutiny, která bezpochyby měla sžíravé a leptavé vlastnosti.
"Volá své soukmenovce," vykřikla Aruula. "Slyším to!"
"Zatraceně," zavrčel Matt. To poslední, co teď mohli potřebovat, byla horda po krvi dychtících plazích kreatur. Musel tu stvůru umlčet - a hned...
"Běž, Aruulo!" zařval na svou družku, zatímco se snažil vší silou blokovat své myšlenky, aby si je ještěr nemohl přečíst.
Aruula nekladla žádné zbytečné otázky. Ještě jednou uhnula dalšímu zuřivému výpadu plaza, pak se stáhla nazpět a rozběhla se dolů chodbou. Matt ji následoval. Plaz vydal ze sebe pronikavý hvizd. Pak je začal pronásledovat.
Náhle a nečekaně se Matt otočil, zvedl ruku s dýkou a připravil se k hodu. Krátce namířil a hned nato čepel proťala vzduch, letíc netvorovi, připomínajícímu směsici aligátora a obřího hada, vstříc. Zaryla se mu právě doprostřed mezi jeho strnulé plazí oči.
Zlý svit v nich náhle pohasl; z rány vytryskl proud zelené krve. S chroptěním se kreatura zhroutila. Byla mrtvá ještě dřív, než dopadla k zemi.
Matt k ní rychle přiskočil a vzal si nazpět svou zbraň. Mohl jen doufat, že její myšlenkové spojení na ostatní stvůry stačil ještě včas přerušit - jinak by asi sotva měli nějakou šanci uniknout z tohoto hrůzného bludiště.
Ostražitě se rozhlížejíce, pokračovali ve své cestě. Čím více se vzdalovali od zabité stvůry, tím více zrychlovali krok, až posléze už chodbami běželi, zoufale pátrajíce po nějaké cestě ven.
"Našli mrtvolu," oznámila náhle Aruula a zůstala stát. "Cítím jejich vztek, jejich bolest. A..." mladá žena se přerušila a zbledla jako křída.
"Co je?" dotazoval se Matt.
"Nevím to přesně. Je tu ještě něco jiného. Nějaký hlas... Říká... U Wudana!"
"Co?" zeptal se Matt netrpělivě.
"Mohou cítit mou přítomnost, Maddraxi! Vědí, kde jsme! Přicházejí, aby se nás zmocnili!"
"Nesmysl," odporoval Matt, "to si jenom představuješ."
"Vím to. Nemáme žádnou šanci uniknout. Je tu jeden hlas, co je hlasitější než všechny ostatní. Řídí jejich vědomí a může vycítit mou přítomnost. Právě jim říká, kde jsme..." Otřásla se a vrhla na Matta naléhavý

pohled. "Musíš mě tady nechat," prohlásila. "Přivádím tě jenom do nebezpečí. Musíš se zachránit sám!"
"Nepřichází v úvahu." Matthew Drax vrtěl zarputile hlavou. "Buďto se ven dostaneme oba, nebo nikdo. Kamarád se nenechává na holičkách."
"Cože?" Mladá žena nechápavě svraštila své sazemi začouzené čelo.
"To je jenom takové úsloví." Matt se naklonil a vdechl jí letmý polibek na čelo. "To znamená, že zůstaneme spolu, ať se stane cokoliv."
"Ale my nemáme žádnou šanci. Aruula nemá žádnou šanci. Maddrax musí jít sám."
Matt krátce pouvažoval. Ani ve snu ho nenapadlo, aby svou družku jednoduše opustil. Ale bylo mu jasné, že Aruula má pravdu. Jestli je co nejdřív něco nenapadne, jsou tak jako tak vyřízeni...
Už už se mu zdálo, že slyší spěšné kroky nesčetných plazích nohou, pronikavý sykot, který vydávali - a náhle dostal nápad. Dost zoufalý nápad, ale přesto...
"Tenhle hlas," obrátil se k Aruule. "Hlas, který je hlasitější než ty ostatní - můžeš mně říct, odkud přichází?"
"Přichází z hlubin pod chrámem," odpověděla mladá žena. "A... je zlý."
"Můžeš mě tam zavést?"
"Co chceš udělat?"
"Ty sama jsi řekla, že je to právě tenhle hlas, co ty ostatní stvůry řídí. Jestli se nám podaří ho umlčet..."
"Ne!" Aruula rozhodně zavrtěla hlavou. "Ty musíš utéct. Hned teď!"
"Není čas na diskuzi," opáčil Matt stroze. "Vezmi mě tam - nebo oba budeme už za pár minut mrtví."
Barbarka si ho změřila pohledem, který byl směsí neporozumění i obdivu. Pak ho kývnutím vyzvala, aby ji následoval, a rozběhla se temnou chodbou dolů. "Pojď za mnou..."

Otvorem o průměru asi tří metrů, který zel v podlaze jednoho z koridorů, se spustili dolů.
Temné kulaté chodby, které se zarývaly do země a skály, vedly hluboko pod stadion. Bylo zřejmé, že byly vytvořeny uměle - ale Matt mohl jen hádat, s jakými prostředky asi plazi dokázali vybudovat tyto mohutné stavby. Snad za pomoci gejagudoo? I když se zdálo nemožné, že by se nějaký jiný druh mohl spojit s těmito obrovitými podzemními červy, kteří podle pověstí podléhali přímo démonu Orguudoovi.
Chodby se nesčíslněkrát rozvětvovaly a vytvářely nepřehledný systém štol a komor, ale Aruula neomylně kráčela svou cestou. Zdálo se, že přesně ví, kam se obrátit.
Od jejich pronásledovatelů zatím nebylo nic slyšet - zřejmě je už nechali být. Stále hlouběji se Matt a Aruula nořili do podzemního systému štol a dutin, napjatě očekávajíce, co je zde asi čeká. Stále se snažili blokovat své myšlenky, aby na sebe znovu nějak neupoutali pozornost plazích kreatur.
Občas narazili na stopy zeleného slizu, který ulpíval na stěnách štol a matně se leskl. Pak se chodba před nimi náhle rozšířila a vyústila do prostorné jeskyně, z jejíhož stropu visely až na prst silných, sliznatých vláknech nesčetné vejcovité útvary, mající až dva lokte v průměru.
"U Wudana!" uniklo Aruule, zatímco s ošklivostí vzhlížela k podivným vejcím. Jejich kožovitý obal měl béžově hnědavou barvu. Některé z nich byly téměř průsvitné a Aruula měla dojem, že v nich vidí nějaký pohyb.
"Plazí vejce," mínil Matt a jeho ústa se zkřivila hnusem. "Líheň těch potvor."
Aruula se rozhlédla kolem sebe a otřásla se. "Toto místo je zlé," prohlásila. "Pojďme odtud..."
Matt neměl žádný důvod, aby proti tomu něco namítal. Právě se chystali jeskyni opustit - když tu přímo před nimi kožovitý obal jednoho z kokonů praskl. Vyvalil se z něho proud zelené tekutiny, a cosi velkého, zeleného s plesknutím padlo na podlahu.
Matt a Aruula zděšeně ucouvli - a bez dechu sledovali, jak se šupinaté klubko, které se právě vyklubalo z vejce, před jejich očima vzpřímilo do celé své velikosti.
Byla to jedna z těch plazích stvůr, o tom nebylo pochyb - ale její vývoj nebyl očividně ještě zcela ukončen. Zatímco její pravá paže byla ozbrojena charakteristickým pařátem, levá vypadala ještě jako lidská ruka, na níž se škubalo pět prstů. Také nohy stvůry vypadaly jako bizarní směs lidských a plazích komponentů.

Nejpříšernější byla však tvář monstra, která měla ještě vzdáleně vzhled člověka. Partie úst vyčnívala ostře dopředu a v bezerté tlamě kmital dlouhý hadí jazyk, od očních koutků začínala panenky potahovat temná čerň, ale rysy člověka, který se zde chystal změnit v nestvůrného hadoaligátora, byly ještě zřetelně rozeznatelné.
"Lakan!" vydechl zděšeně Matt. Žádné pochyby - měli před sebou vůdce poutnické skupiny, s níž dorazili do Ethery.
Matt zalapal po dechu, když pochopil.
Tohle tedy bylo to "zasvěcení", o kterém mluvil Maatin. Kreatury sem Lakana zavlekly a zapředly ho do kokonů, aby z něj udělaly jednoho z nich!
Strašlivě znetvořený člověk se k nim toporně obrátil a napřáhl k nim své zdeformované paže. Matt a Aruula pozvedli své zbraně, aby se bránili - ale tvor, který byl kdysi Lakanem, jim vůbec nemínil usilovat o život.
"Prosím," vydechlo to sykavým, nelidským hlasem, "prosím, zabijte mě..."
Expilot a barbarka váhali, byli jako ochromeni hrůzou.
"Prosím... Ta nestvůra ve mně... roste... Nemůžu to... vydržet..."
Byla to Aruula, kdo splnil Lakanovu prosbu a tak jako už Irvina Chestera v aréně Kolosea se rozhodla zbavit ho utrpení.
Odhodlaně pokročila vpřed a vehnala čepel své dýky tam, kde předpokládala srdce netvora. Lakan ze sebe vydal ulehčený vzdech, když z jeho hrudi vytryskl proud smíšené rudé a zelené krve. Se zachroptěním se svezl k zemi a vydechl naposled.
Ohromeně zírali Matt a Aruula na mrtvolu, která jim odhalila strašlivé tajemství Ethery: plazí kreatury, které vládly ve městě, bývaly kdysi lidé...

Hlas, který se rozléhal chodbami s nezvučným tónem zděšení, dostihl současně všechny své služebníky.
To se nikdy nemělo stát! Vetřelci vnikli do centra! Objevili líheň! Znají naše tajemství!
Zpráva vyvolala paniku. Plazí stvůry, které se zatím zdržovaly v horních patrech labyrintu, hledajíce oba lidi, propadly čiré hrůze a šoku. Pronikavě syčely jedna přes druhou a myšlenky, které si navzájem posílaly, aby se dorozuměly, byly divoké a zmatené. Vetřelci v centru - to se ještě nikdy nestalo. Museli být nalezeni a zničeni...
"Vy blázni! Jsou už tady, nedaleko! Musíte mně pomoct! Ihned!"
Aniž by jim byl dán výslovný rozkaz, proudily kreatury tmavou chodbou ke vstupu, vedoucímu do centra.
Shlukovaly se do skupin a pročesávaly chodby, aby oba vetřelce vypátraly. Teprve až budou mrtví, bude Mistr spokojen - a jeho uspokojení bylo jediným účelem, pro který žily...

Světélkování v chodbě bylo intenzivnější, protože vrstva slizu, která pokrývala stěny štoly, zesílila.
Nakonec se už Matt a Aruula brodili až po kotníky v odporném slizkém bahně, které vyzařovalo zvláštní chlad - chlad, který se dal spíš než cítit jenom tušit...
Postupně se chodba rozšiřovala, až se posléze změnila v prostornou jeskyni. A zde nalezli onoho majitele hlasu, o němž Aruula mluvila, pána a mistra plazích kreatur.
"Ach ne!" uniklo Mattovi z hrdla při pohledu na tajuplného pána Ethery.
Byl to had. Nebo přinejmenším něco, co vypadalo jako obrovský hroznýš, který si předtím dobře pochutnal na celé wakudě. Byl asi deset metrů dlouhý a dobře tak tři metry široký. Na jeho šupinatém těle bylo vidět několik vyboulenin, které se pod šupinatým pancířem přesunovaly, jako by žily svým vlastním životem. Ale nebyl to žádný zmutovaný skot, který sloužil k hadově obživě. Nesčetné kosti, roztroušené všude kolem po zemi, ukazovaly až příliš zřetelně svůj původ - byly to lidské zbytky!
Bizarní stvoření leželo v obrovské jámě, vyplněné zeleným slizem, který zřejmě byl výměškem jeho žláz.

Pod kulatým otvorem ve stropě visela velká nádrž, kterou byl patrně sliz po vyčerpání z jámy pomocí protizávaží dopravován nahoru na povrch.
Tohle tedy byly Ethera, ráj na zemi! A tak jako kdysi dávno, i nyní žil v této zahradě had, který přinášel lidem zkázu...
Matt si nemohl pomoci a musel zvracet. Ještě dobře, že monstrum bylo vzhledem ke svému neforemnému tělu téměř nepohyblivé. Aspoň tak doufal...
"Já... slyším, co si myslí," vydechla vedle něho Aruula. "Tohle město, ráj... to je všechno jenom klam. Nic z toho není skutečné."
"Ale... jak je to možné!" zeptal se Matt nechápavě. "Jak jenom může tohle... stvoření takhle podvádět tolik lidí?"
"To ten sliz," odvětila Aruula. "Ta zelená věc, kterou ze sebe vyměšuje. "Čím víc z toho požijeme, tím více jsme zbavováni své vůle a tím přístupnější pro jeho našeptávání."
"Ale - my jsme přece z toho nic nejedli," namítl Matt a odporem se otřásl.
"Ale ano. S každým jídlem, s každým douškem vody. Všechno, co jsme věřili, že jíme - byla ve skutečnosti tahle věc..."
"Zatraceně!" Matt měl pocit, že se mu žaludek obrací naruby. "A kdo jsou tihle plazi?"
"Byli to kdysi lidé - lidé, kteří jako Lakan a já měli dar naslouchání. Ta stvůra je využívá, aby volala lidi do Ethery. Předstírá, že je Wudan, a ukazuje jim cestu do údajného ráje. Jakmile jsou zde, jsou odstraněni a přeměněni v oddané sluhy. S jejich pomocí řídí toto monstrum celé město!"
"A zbytek? Ostatní lidé, co nejsou žádní telepati... žádní naslouchači?"
Aruula vrhla na Matta smutný pohled. "Ti jsou jeho potrava," řekla pak prostě.
Matt pohlédl na obřího hada a otřásl se. Bestie zde vytvořila opravdu perfektní léčku. Její oběti nejenom že nic netušily, ale šly dokonce na smrt s úsměvem!
"Odkud vůbec tohle stvoření pochází?" zeptal se, aniž se na Aruulu podíval. "Mohla bys to zjistit?"
Aruulin hlas se slabě třásl, když odpověděla. "Snažím se proniknout hlouběji do jeho vzpomínek... Není to lehké..." Tiše zasténala. "Je to jako u divokého zvířete - a přece jiné. Och..."
Matt se k ní prudce obrátil. Aruula se sesunula k zemi a posadila se zde se zkříženýma nohama, hlavu mezi stehny. Tak mohla vždy nejlépe naslouchat.
"Vidím... narození a smrt," řekla. "Mnoho generací - nekonečně mnoho. Část vědění je ztraceno. Vzpomínky... jenom útržky."
Opět jí unikl sten. Matt k ní přistoupil blíž. Byl rozhodnut ji zadržet, aby nepronikala ještě dál. Co když se jí při tom něco stane?
Již natáhl ruku, aby se dotkl jejího ramene, když barbarka prudce zvedla hlavu. Její oči zíraly do prázdna.
"Vidím začátek!" Slova přicházela nyní přes její rty jako šepot. "Svaté... svaté vejce. Svítí zeleně. Vyzařuje moc, nespoutanou sílu. To je první vědomá myšlenka. Ale... není to žádné vejce. Jeho skořápka je hladká a tvrdá.. Hranatá. Je to... krystal! Ano, zelený, svítící krystal!"
Mattovi přejel po zádech ledový závan. Krystal měl být tedy příčinou této po celé generace přežívající mutace? Zelený, svítící krystal?
Zelené světlo - přirozeně! Neviděl ho poprvé! Už v léčivém prameni, který střežil národ Narků ve vysokohorském regionu Alp, se s tímto světlem setkal. Tenkrát předpokládal, že jsou za tím nějaké fosforeskující mikroorganismy. Co když už tehdy...
Nedostal se k tomu, aby své úvahy dovedl do konce. Protože v témže okamžiku ze sebe Aruula vydala pronikavý výkřik. Tělem mladé ženy projel záškub. Její rysy se zkřivily bolestí a ona se chytila za spánky.
"Aruulo! Co je s tebou?"
"Ta stvůra... ona chce... do mé hlavy..."
Matt se prudce otočil. Viděl, že v temně černých očích obřího hada zaplálo náhle zvláštní světlo. Aruula se svíjela bolestí, její obličej se zkřivil v grimasu. Bolesti, kterými trpěla, musely být nepředstavitelné.
V Mattovi se vzedmul neovladatelný vztek. Také vztek na sebe samotného. On to byl, kdo dostal Aruulu do této situace! Kdyby ji nenutil, aby pronikla hlouběji do hadových vzpomínek...
"Nech ji na pokoji!" osopil se na kreaturu a pevněji sevřel svou dýku. "Nech ji být, ty zatracená potvoro,

nebo tě na místě rozpáru...!
"To neuděláš!" proťal náhle vzduch ostrý hlas.
Aruula!
Matt se znovu otočil. Viděl stát před sebou svou družku a se zděšením zjistil, že se její oči zbarvily černě. Hadímu monstru se podařilo ovládnout jejího ducha...!
Až za nějakou chvíli později Mattovi došlo, jaká šance se mu zde naskýtá. Mohl teď s kreaturou mluvit! Zvolila si snad vědomě tento způsob, aby se s ním mohla dorozumět? Pak byla tedy bezpochyby inteligentní, jak předpokládal!
"Kdo... kdo jsi?" zeptal se.
"Jsem pán Ethery a Mistr pro všechny, co zde žijí," odpověděla Aruula. Její hlas zněl úplné monotónně, bez jakékoliv stopy nějaké emoce.
"Ty nejsi žádný Mistr, ale tyran," osopil se Matt zuřivě. "Ty držíš lidi v zajetí proti jejich vůli a děláš z nich tyhle... věci."
"Jsou to mé děti, moje mláďata. Patří mně."
"Žádná živá bytost nepatří nějaké druhé! "kontroval Matt. "Ty zotročuješ jejich ducha, aby ses na nich živil!"
Kreatura, která s ním mluvila přes Aruulu, se na okamžik odmlčela. Zmatek, který zřejmě pociťovala, byl tak intenzivní, že ho cítil dokonce i Matt.
"Proč to nepřátelství? Nemají snad lidé v Ehteře všechno, co potřebují? Všechno, po čem vždycky toužili?"
"Možná ano," odpověděl Matt, "ale to je jenom klam. Naproti tomu tohle," ukázal na zemi pohozenou lidskou lebku ležící přímo před ním, "tohle je skutečnost. Smutný konec."
"Co je na tom klamného? Dávám vám, co potřebujete vy, a vy mně zase dáváte, co potřebuji já," odvětilo monstrum a dokázalo přimět Aruulu, že se usmála. "Jsme závislí na sobě navzájem."
"Omyl." Matt zavrtěl hlavou. "Jestli si myslíš tohle, pak o lidské povaze nic nevíš. Je pravda, že my všichni tajně toužíme po jednom místě, kde údajně vládne štěstí a mír - ale ještě silnější je naše touha objevovat a prosazovat se. Klid jako trvalý stav nesnášíme. A víc než všechno ostatní potřebujeme svobodu."
"Svobodu..." Kreatura v Aruulině těle zavrtěla hlavou. "I svoboda je klam."
"V tomto městě ano!" Matt kývl na souhlas. "Ale tam venku je celý svět, který se má nově osídlit. Ponech svým "dětem,,, aby si svobodně zvolily a ony dají přednost skutečnému životu před touto zlatou klecí!"
"Tato idea svobody je nebezpečná!" řekla kreatura po chvilce přemýšlení Aruulinými ústy. "Nemohu dovolit, aby se s ní nakazily moje děti. Proto tě musím zabít."
S tím pozvedla Aruula hrozivě svou dýku a udělala krok k Mattovi. Její pohyby při tom vypadaly těžkopádné a podivně neohrabané, tak trochu jako u loutky.
"Ty zatracená ohavo!" Pln zděšení poznal Matt úmysl tohoto tvora. Chtěl, aby on bojoval proti Aruule! A monstrum přirozeně spoléhalo na to, že Matt nepřenese přes srdce, aby ji zranil, zatímco Aruula pod jeho duševním nátlakem takové skrupule určitě mít nebude.
Žádné pochyby: pán Ethery byl inteligentní, ale přitom se řídil zvířecími instinkty. Chyběla mu - v tom nejvlastnějším smyslu slova - jiskra lidskosti.
"Zemři!" zasykla nenávistně Aruula a skočila po Mattovi. Její těžkopádnost mu ponechala dost času k tomu, aby reagoval. Jako blesk vystřelila jeho pravá ruka nahoru a úder blokovala. "Ne tak rychle!" zavrčel.
Odstrčil Aruulu prudce od sebe, takže se zapotácela a zřítila se pozpátku k zemi. V tom okamžiku mohl snadno po ní mrštit dýku - ale na to nepomyslel, protože tím by kreatura vyhrála.
Z Aruulina hrdla se vydral ďábelský chechtot a ihned vyskočila znovu na nohy.
"Nuže," zeptala se, "jak se rozhodneš, Maddraxi? Ať děláš, co děláš, nemáš žádnou šanci!"
Matt ztěžka nabral dech. "Zase omyl," odpověděl pevně. "Tys ještě stále nic nepochopil. Lidé mají vždycky možnost volby, když se jim k tomu ponechá svoboda. Svoboda také k tomu, aby poznali svého skutečného nepřítele...!"

S tím se bleskurychle otočil a pozvedl dýku. Když se koncentroval na svůj cíl, poznalo monstrum, co má v úmyslu. V Mattově vědomí se ozval pronikavý, zděšený výkřik. Obrovský had se pokusil couvnout; jeho masivním tělem proběhly pomalé, těžkopádné vlny.
Ale bylo už pozdě.
Mattova čepel se kmitla vzduchem rychlostí šípu - a zaryla se do jednoho oka hadího monstra.
Naduřelé tělo obřího plaza se vzepjalo. Matt mohl jasně cítit vlnu bolesti a nenávisti, která se mu vzedmula vstříc. Aruula se začala po celém těle třást, divoce vykřikla - a v příštím okamžiku měly její oči už zase svou původní barvu, jak kreatura uvolnila sevření jejího ducha. Musela uvolnit.
Bojovnice zmateně pohlédla na dýku ve své ruce a uvědomila si, co chtěla udělat. Zmocnila se jí neovladatelná zlost. Skočila dopředu a mrštila dýkou rovněž - a druhé oko obřího plaza prasklo ve fontáně zelené krve.
Kreatura se znovu vzepjala a přes svou objemnost se v doslova slepé zuřivosti začala valit k oběma lidem, aby je svým tělem rozmačkala.
"Pozor! Zpět!" vykřikl Matt.
Aruula i on se obrátili, chtějíce utíkat dále do jeskyně - ale odtud se náhle proti nim vyřítila horda plazích stvůr.
Tady jsou! Zranili Mistra! Musejí zemřít...
Matt a Aruula změnili směr svého útěku. Už neměli žádnou zbraň a byli útočníkům vydáni bezbranní na milost a nemilost - a k tomu čelili zdrcující přesile. Matt už napočítal dvacet třicet plazů a stále do jeskyně proudili další.
Zabte je! Zabte je...! zněl v Aruulině vědomí myšlenkový rozkaz, který ovládl celou jeskyni a její hlavu naplnil až k prasknutí.
Mattovy myšlenky pádily jako zběsilé, zoufale pátrajíce po nějakém východisku z této beznadějné situace. Kdyby tak aspoň měl nějakou zbraň...
Moment! Jednu zbraň přece jen má!
Rychle sáhl do jedné kapsy svého overalu a vytáhl odtud poslední zbytek plastické trhaviny. Potěžkal v ruce neškodně vyhlížející kousek tvárné hmoty. Byla to sice už jenom třetina původního množství, ale bude to stačit. Stejné množství už dokázalo vyhodit do vzduchu jednu letištní věž!
"Rychle zpátky k hadovi!" vykřikl na Aruulu. Mladá žena se na něj zmateně podívala, ale Matt trval na svém: "Tak honem, pospěš si! Mám plán!"
Hadí monstrum se ve své jámě se sekretem převalovalo a svíjelo bolestí, ve vysokých obloucích se vzpínalo a plno trýzně a vzteku neustále podněcovalo zuřivost svých sluhů. V tomto stavu agónie, jak Matt už předtím poznal, nezbývalo už tomuto vysoce inteligentnímu stvoření nic jiného. Kreaturu teď úplně ovládla animální stránka její bytosti.
Tu roznětku! Matt spěšně hmátl do náprsní kapsy své uniformy, vytáhl asi jako cigareta velkou tyčinku a vtiskl ji do výbušniny. Pootočením její špičky nastavil čas šedesát vteřin. Pak krátce odhadl šířku rozevřené tlamy hadí stvůry - a náhle před ni skočil jako nadhazovač při baseballu před rozhodujícím hodem.
Bylo to poslední vhazování, rozhodující okamžik ve hře na život a na smrt.
Malá kulička proletěla vzduchem - a bezchybně přistála v tlamě obřího hada, který si jí nevšiml a ihned ji reflexivně spolkl.
"A pryč!" Matt strhl svou družku s sebou, když se po hlavě vrhl do jezera zeleného slizu. O vteřinu později se už ponořili do studené, odporné masy. Pronásledovatelé na okamžik zaváhali, pak skočili za nimi.
Brodíce se, plávajíce a všelijak se probojovávajíce vazkou kaší, dostali se Matt a Aruula až k velké nádrži, v níž byl zelený sliz dopravován na povrch. Matt se zachytil jejího okraje a vytáhl se na něj vzhůru; pak podal Aruule ruku a zvedl ji.
V tom okamžiku se to stalo.
Matt pocítil, jak se Aruulina ruka v jeho křečovitě sevřela, uviděl náhlý úlek v jejích očích, které na něj doširoka otevřené zděšeně vzhlížely. Bolest se dostavila až o pár vteřin později a vynutila z ní výkřik.
Matt nevěděl, co se stalo, až když silným škubnutím vytáhl svou družku nahoru do nádrže. Ale pak to

uviděl a šok ho donutil zblednout.
Paprsek žlutého jedu, očividně vyplivnutý jedním z pronásledovatelů, zasáhl Aruulina záda - a zanechal zde puchýři pokrytou spáleninu! Leptavá kapalina se jako nějaká kyselina zažírala stále hlouběji do její kůže.
Matt přímo zavrávoral při poznání, že zranění je smrtelné. Nebo bude, jestli se jed prožere až do vnitřností!
Zdálo se, že i Aruula to tuší. Matt si to přečetl v jejích očích. Přesto to byla ona, kdo ho vytrhl z jeho ochromení.
"Honem! Musíme odtud pryč!"
Téměř automaticky začal Matt šmátrat po uzlu, který spojoval provaz s protizávažím s nádrží. Jeho myšlenky byly zcela u Aruuly a zoufale hledaly možnost, jak jí pomoci.
"Dělej!" zasykla barbarka. S vypětím sil, které Matta naprosto ohromilo, se náhle narovnala a obrátila se k okraji nádrže.
Zde již byla první z pronásledujících je kreatur a oběma svýma pařáty hrábla po nich dovnitř. Minula Matta jen o vlásek, když ji Aruula odmrštila zpět prudkým kopancem do jejího čela.
Potom se Mattovi podařilo uvolnit uzel.
S trhnutím se závaží propadlo dolů - a v protitahu byla nádrž prudce vymrštěna vzhůru. Ve zlomku vteřiny unikla z dosahu plazích kreatur.
A ani o okamžik ne příliš brzy!
Uběhlo stanovených šedesát vteřin. Roznětka dala impulz a přivedla plastickou trhavinu k detonaci.
Poslední, co Matt a Aruula viděli, než jejich "výtah" zmizel ve stropním otvoru, bylo, jak monstrózní hadí stvůra byla v oslnivé explozi rozmetána na kusy.
A pak už to šlo v divoké jízdě nahoru, zpět na povrch, zatím co jeskyně zůstala hluboko pod nimi.
Šachtou vzhůru stoupal nestvůrný žhnoucí hřib a pomalu začal obklopovat nádrž - ale závaží, které jim shora klesalo naproti, jimi trhlo vzhůru takovou rychlostí, že zničující moci ohně unikli.
V polotemnu šachty se závaží kmitlo kolem nich a padlo dolů do hloubky, zatím co je síla protitahu zvedala k povrchu. Bylo stále světleji. Posléze se nad nimi objevilo bledé světlo - a tak náhle, jak jízda začala, tak i skončila.
Nádrž se zastavila. Nalézali se ve vykachlíkované místnosti, která byla všude pokryta zeleným slizem.
Aruula napůl v bezvědomí klesla na dno nádrže. Jenom ještě tiše sténala bolestí. Matt ji opatrně obrátil na břicho, aby si prohlédl zranění na jejích zádech.
Ale i v jasnějším světle tady nahoře si musel přiznat, že každá pomoc je zde už marná. Aruula zemře.
Neexistovalo žádné léčení...
Někde v jeho mozku to náhle udělalo klik!
Léčení. Zelené světlo... Narkové!
Mattovy ruce rychle zajely k nejhořejším knoflíkům jeho blůzy a horečně je začaly rozepínat.
Pro každého jiného by předmět, který nosil na řetízku kolem krku, musel vypadat jako docela obyčejný jednoduchý talisman; dráp Narka-to, ledového monstra, které až do své smrti chránilo kmen Narků a jeho léčivý pramen. Náčelník Yorl Mattovi tento dutý dráp daroval, poté, co mu on a Aruula pomohli v boji proti nepřátelské armádě.
A dutina v drápu byla naplněna zázračnou vodou z pramene! Vodou, která už jednou zachránila Aruulu před jistou smrtí!
Třesoucími se prsty rozlomil Matt voskovou pečeť, která dráp uzavírala. Pak uložil Aruulu do lepší polohy a vylil jí vodu na záda.
Šlo to tak rychle, že jeho oči mohly hojivý proces přímo plynule sledovat. Zdálo se, že voda kyselinu během několika vteřin zevnitř neutralizovala. Znovu se na kůži objevily puchýře a strašlivá rána se uzavřela. Brzy se už Matt mohl odvážit holýma rukama rozetřít vodu i na místa, která první polití nezasáhlo. I ta se zhojila velice rychle; zůstala po nich jen lehce zarudlá kůže.
Mattovy oči se zalily slzami, když se Aruula konečně pohnula. Zatraceně, to bylo o vlásek! Bez léčivé vody by jeho družka - žena, kterou miloval - byla beznadějně ztracena! Šok z tohoto poznání mu došel teprve dodatečně...

Aruula se převalila na záda a s tázavým pohledem obrátila tvář k Mattovi. Zřejmě očekávala, že místo něho uvidí Wudana. Nebo Krahaka, ptáka smrti. Nebo jiného z jejích početných bohů.
Teď se tedy bude muset spokojit se životem a s velitelem Matthewem Draxem...

Poté, co jí Matt podrobně vypověděl, co se stalo, vylezli oba z výtahu a stanuli konečně na bezpečné půdě jakési plošiny. Stálo zde připraveno několik vozíků, zřejmě aby rozvezly tu zelenou slizkou věc, která sem byla dopravována zezdola z hadovy jeskyně. No, tak to už tedy skončilo. Pán Ethery se už nikdy nepostará o další přísun.
Matt a Aruula pak jedněmi otevřenými dveřmi místnost opustili.
V témže okamžiku však sebou škubli leknutím a uskočili nazpět. Za zdí, těsně u dveří, stála stráž!
Trvalo to chvilku, než zjistili, že plaz stojí úplně nehybně a netečně zírá do prázdna.
Matt a Aruula si vyměnili zmatený pohled, pak se ale odvážili společně se přiblížit ke kreatuře. Byla ještě naživu, ale v jejích černých očích nebyl už žádný lesk. Smrtí jejího mistra se zdála vyhasnout i její vůle žít.
Matt s Aruulou si však přesto dávali pozor, když se prosmýkli vedle ní do přilehlé chodby.
Těžkými kovovými dveřmi, které byly napůl otevřené, se konečně dostali ven. Po dlouhých hodinách dýchali poprvé znovu čerstvý vzduch!
Vyšli ven ze stadiónu a stanuli na pahorku, kolem něhož se rozprostíralo město Mnichov. Ale pohled, který se jim nyní nabízel, byl zdrcující.
Trosky a zkáza všude, kde oko spočinulo.
Dívali se dolů na město, které bylo před stovkami let zničeno a jehož domy a stavby nebyly nic jiného než zchátralé ruiny. Asfalt někdejších reprezentativních tříd byl popraskaný a porušený širokými trhlinami; celé domovní bloky ležely v sutinách a popelu.
Toto tedy byla ta pravá tvář Ethery - ne iluze, která jim byla vnucována. Ve skutečnosti byl Mnichov městem trosek jako všechna ta ostatní, která Matt a Aruula už navštívili. Celosvětová katastrofa neušetřila ani je.
Z několika poničených domů stoupaly chuchvalce tmavého kouře - stály v plamenech. V ulicích vládl chaos. Věřící s křikem pobíhali kolem, zmatení a dezorientovaní. Někteří z nich vypadali, jako by ztratili rozum, když se telepatická pouta, jež je držela v zajetí, zlomila a jejich ráj se jim před očima proměnil v noční můru.
Všude leželi mrtví plazi, které rozzuřený dav ubil k smrti. V okamžiku, kdy jejich mistr zahynul, nemohly už stvůry vlastními silami iluzi udržet. Vyšlo na světlo jejich pravé vzezření - a rozzuřený dav je učinil zodpovědnými za ztrátu jejich ráje a náležitě se jim pomstil.
Tak hrůzně skončil sen o štěstí a míru, o ráji na zemi. Iluze pominula a znovu se chopila moci krutá realita. Ale lidé budou žít dál...
"Toto místo není Ethera," řekla Aruula tiše a Matt viděl, jak jí z očního koutku skanula jedna osamělá slza a stekla jí po tváři. "Ale já ji budu hledat dál - a jednou určitě najdu místo, kde měl Adax svůj domov."
"Ze srdce ti to přeju," ujistil ji Matt a ovinul paži kolem ramenou své družky, aby ji aspoň trochu utěšil.
Chvíli tak stáli. Pak sestoupili z pahorku a vydali se zdevastovanými ulicemi města k velké bráně, kterou sem přišli. Nedaleko od ní se tyčila jedna napůl zhroucená věž, kolem níž leželo na zemi mnoho mrtvých plazů - zřejmě zde byli umístěni jako stráže, aby hlídali zkonfiskované zbraně. Zde také našli Matt i Aruula svou výstroj, která jim byla po příchodu zabavena. Vzali si svůj majetek a přichystali se na další cestu.
Jejich cíl byl jednoznačný.
Bylo jím město, které se kdysi dávno jmenovalo "Berlín". Ale po tom všem, co v Mnichově zažili, se Matt sám sebe s úzkostí ptal, jaká hrůza tam asi na ně čeká...